

POR Gazeen 67



Porgazeen menu:

Úvodník

(pro labužníky)

Za jak dlouho přečtete PORGazeen? Za hodinu? Za dvě? Nejdřív rychle prolistovat, najít si, co se vám líbí, přečíst dva tři články, pak se na chvíli zastavit u perel a zavřít a odhodit. I když si to možná neuvědomujete, za každým číslem jsou hodiny a hodiny práce a měsíce plánování. Když už se sejdeme na schůzku, je až neuvěřitelně složité z lidí po nějaké době slíbené články vytáhnout. Pak nastoupí korektoři a ilustrátoři. A i když korektor není u článků uveden, často odvede podobnou práci jako jeho autor (někdy byste se až divili, jak děsivá je čeština některých lidí, kdoví, jestli byste bez korektorů tento sloupek neodhodili se znechuceným pohledem). Pak se sází, to je práce nejsložitější, a také na dost dlouho. Když už je vysázeno, udělá se poslední kontrola. Časopis pak může do tisku, všichni si oddechnou, na pár měsíců je pokoj, ten frmol pak ale zase započne.

Jakožto nový šéfredaktor, ne zcela ještě sžitý s tímto procesem, bych chtěl poděkovat všem autorům, korektorům, ilustrátorům, sazečce a ostatním, kteří se na PORGazeenu podíleli. A také Vám, čtenářům, za to, že stále PORGazeen kupujete a čtete. Díky!

Otto-A. Goldflam

Stalo se

(lehce pikantní)

po letech PORG opustil p.p. D.T., zastoupit ho musí tři noví učitelé * zpovídáme se * úroda na oxbridge, gratulace * vyšší gympl dostal vynadáno za malou účast na benefici * A taky za koncert * sexta bohatší o A.F., jinak v sextě spíš nestalo se * CA Vocasuna <3 * blbější datum plesu si novoporgáni vybrat nemohli * máme parlament * po x letech byla filmovka * MUP propaganda * záplava hormonů na oslavě K.Z., ale moc to nedopadlo * sexta v Lincolnu místo toho, aby se seznamovala s novými lidmi, utužuje své vztahy aneb dlouhé večerní hovory na pokoji mezi E.V., V.G. a A.P. * po studovně a konferenční místnosti se rekonstrukce dočkala i profesorská „tichá pracovna“ * kopírka a vstupy na isic * tipovací soutěž ovládnuta sborovnou * * A.H. (NP) vyměnila D.P. za A.T. * A.J.+Š.L. * K.Š.+D.Z. * F.Ch.+F.T. * ne vlastně + T.F. * nebo já už nevím * čistka v kvartě * R.M. bojuje s MM z dějepisu * O.J. sexsymbolem v Lincolnu * M.M.K. vrátil svůj zájem do porgánských řad a zkouší to na T.H. * J.D. dal facku B.K., který měl plnou pusou, a odnesl to gauč * K.Š.+D.Z. * Kvinta jede: J.Ž.+O.P. * O.A.G.+K.V. * L.S.+J.Z. * F.B.+Naty * M.V.+P.N. * podivnosti mezi N.K. a J.S. * A stálice: N.D.+P.V. * DH^2 * A.Z.+J.Š.

Obsah

(lidovka)

Puntík	3
Autoškola a já	3
Antibiotika a plnovous	4
Stres	4
Paragrafovým ninjou snadno a rychle	4
Německé deníky	6—7
Nebojte se Francie	8
Report ze sněmu studentské unie	8
Odpadky? Proč ne?!	9
Parlamentní listy	10—11
PORGánská okna	12—13
Minirecenze	14
OLDstars	14
Osm let a co teď?	15
Chvilka poezie	16—17
La page française	18
Die Deutsche Seite	19
Horoskop	20—21
Blázníš? No a?	22
Kvíz	23
Literární příloha	24—25
Perly sviním	26—27

Je líbo porgazeenek?



Puntík...

Důležitý módní prvek, revoluce v chemii, spása lingvistiky, nostalgická vzpomínka na Spartakiádu nebo střed vesmíru? Nenápadná tečka. Není to jen tečka. Je to puntík. Spousta z vás si asi řekne „A teď ten rozdíl?“, ale za tou, pro některé lidi bezvýznamnou, tečkou se skrývá mnohem víc.

Je to velice moderní a nadějný materiál v chemii, směs nitridu plutonia (Pu), dusíku (N), titanu (Ti) a draslíku (K). Lze ho využít na povrch aut, která jsou pak schopna dojet do zadaného cíle bez použití navigace. Pokud se ale přidá do slitiny céry (Ce), mohl by vzniknout pu-n-ti-cek. A pozor, ten by se dal nanášet i v nanovrstvě!

(Paní profesorka Janichová)

Jak říká staré turecké přísloví a jak říkal veliký sultán Suleiman Nádherný: „Dejte mi i jen malý puntík a já z něj udělám velikou říši.“ A to se mu i povedlo... Puntík, to je něco velkého.

(Pan profesor Roleček)

Bez puntíků bychom neudělali ani čárku. Jen se podívejte kolem sebe! Základní bod vesmíru a zásadní bod výtvarné kultury. Dokonce sám Leonardo Da Vinci původně namaloval Mona Lisu puntíkatou, bohužel kvůli tehdejší konvencím byl nucen od tohoto nápadu upustit. Ale co, stejně každý ví, že bez puntíku by výtvarné umění nemohlo existovat.

(Paní profesorka Krůšková)

Puntík je v módě již od 19. století...

A navíc, nosí ho známá kamarádka ještě známějšího Mickey Mouse Myška Minnie. Buďte trendy jako Myška

Minnie! (Paní ředitelka Výšková)
Vodní slavnost je malou tečkou pro svět, ale velkým puntíkem pro PORG.

(Pan profesor Arnot)

Puntík znamená konec. Začíná život – končí život. Začíná práce – končí práce. Začíná Vodní slavnost – PUNTÍK! Končí Vodní slavnost.

(Pan profesor Rufer)

A pozor, nakonec lingvistický vtíp: „Tečka. Tečka. Tečka. Tečka.“ Představte si u toho kamenný výraz našeho nejlepšího profesora češtiny, nebo se podívejte na video na stránkách VS 2017.

(Pan profesor Tatiček)

Sára Bystrovová



Autoškola a já

Sosmnáctými narozeninami přichází do našich životů hned několik velkých novinek. Kromě jakési větší zodpovědnosti a možnosti legálně konzumovat alkohol to, konkrétně pro mě, bylo řízení. Jelikož v dnešní době se nedá zkouška dělat před osmnáctými narozeninami (jako to měli ve většině případů naši rodiče), naplánovala jsem si vše tak, aby mi mých dvacet osm pětáctýřicetiminutových jízd vyšlo do 4. září, kdy mám narozeniny, a já mohla udělat samotnou zkoušku hned první ponarozeninový termín.

Protože o prázdninách jsem v Praze mnoho nepobyla a jelikož kvůli škole a mimoškolním aktivitám nemám mnoho času ani během týdne, začala jsem s autoškolou už někdy v březnu, abych měla na všechno dost času. Vzhledem k tomu, že jsem na ni dostala několik doporučení, vybrala jsem si autoškolu Gooddriver na Smíchově.

Součástí výcviku je jak praktická, tak i teoretická část. Začala jsem tou teoretickou, protože jsem nechtěla sednout do auta bez potřebných znalostí. Přednášky nám dával takový poměrně vtipný pán, který nás neustále nutil opakovat (třeba i pětkrát za sebou), že „vozidlo odbočující vlevo dává přednost všem protijedoucím vozidlům a tramvajím v obou směrech“.

Na samotné ježdění jsem pak měla jednoho z nejsympatičtějších lidí, které jsem kdy poznala – a totiž Václava Mouchu. Měl se mnou neskutečnou trpělivost, nikdy na mě byt' jen maličko nezvýšil hlas a měl skvělý smysl pro humor – většina našich jízd pak vypadala tak, že jsme si celých čtyřicet pět minut povídali a já u toho jen tak mimochodem řídila.

Musím samozřejmě přiznat, že na úplně první jízdě, kterou mi jen tak mimochodem pan Moucha naplánoval v úplně normálním provozu kolem Anděla, mě předjeli i popeláři.

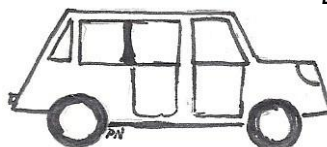
Chvilku trvalo, než jsem si zvykla na všechny ty pedály a řazení, ale velice brzy si to všechno sedlo a já si začala řízení opravdu užívat.

Tím, že mě pan Moucha nijak moc nešetřil (jezdili jsme hlavně tam, kde byl největší provoz a nejvíce předností, na které jsem musela dávat pozor), jsem se před zkouškou cítila poměrně připravená. Co se týče teorie, s tím nebyl vůbec žádný problém – měla jsem učebnici a přístup k online cvičným testům, navíc otázek není zas tak mnoho (myslím, že asi do tisíce).

Z čeho jsem měla větší strach, byla samozřejmě jízda s komisařem. Naštěstí mi pan Moucha stihl pošeptat, že pan Kryl je nejhodnější komisař v celé instituci, což mě docela uklidnilo, ale že v žádném případě nemám zmiňovat veverku z Doby ledové. Až po jízdě jsem zjistila, že pan komisař na ni má nějakou zvláštní úchylku a že nesnáší moc dobře, když se o ní někdo baví...

Ačkoliv mě pan Kryl vedl různými jednosměrkami a vždy mi nadiktoval odbočení na deset křížovatek dopředu (a to i stylem „až to bude možné, odbočte doprava“), nepotkalo mě žádné velké neštěstí a já od pana komisaře dostala vytoužený papír s potvrzením o úspěšném složení zkoušky. Přestože mi bylo líto, že už nebudu pravidelně vídat pana Mouchu, svým přístupem mi otevřel cestu k další aktivitě, která mi v mém životě přináší radost, za což jsem mu velice vděčná. Ještě ten den jsem běžela na úřad ve Staré Boleslavi, abych si zažádala o tu magickou plastovou kartičku, a od třetího zářijového týdne pravidelně řídím.

Dominika Hermanová, septima



ANTIBIOTIKA A PLNOVOUS?

Jak asi každý z nás někdy slyšel, existují bakterie (a je jich čím dál tím více), které si vypěstovaly imunitu vůči antibiotikům. Nastává tedy problém, že nevíme, jak je zničit, a ony zabíjejí v průměru 700 tisíc lidí ročně. Vědci očekávají, že toto číslo se bude neustále zvětšovat (v roce 2050 by to podle nich mohlo být až deset milionů). Už třicet let nebyla na trh uvedena nová antibiotika. Je tudíž jediné logické, že vědci se je až téměř zoufale snaží najít.

Nyní se dostáváme k druhé části názvu tohoto článku. Plnovousy jsou poslední dobou poměrně v módě. Je však mnoho lidí, kteří proti nim bojují nebo se jich bojí (taková lidé se nazývají pogonofobové). Na základě naléhání takovýchto lidí byly v Americe provedeny mnohé studie zabývající se právě plnovousy.

Argumentem bojovníků proti plnovousům bylo, že se v nich mohou držet různé patogeny. V nemocnicích umírá mnoho pacientů na nozokomiální infekce (onemocnění, které pacient chytí v nemocnici a které nesouvisí s jeho diagnózou), takže jeden z výzkumů se zaměřil na jejich přenos. Již dříve byly zkoumány ruce, pláště, fonendoskopy atd., ale tentokrát se výzkumníci zaměřili na to, zda člověk mající plnovous přenáší více infekcí.

Všichni předpokládali, že to tak bude, a proto byl výsledek tak překvapivý. Na pokožce oholených zdravotníků se vyskytoval MRSA (Methicilin-rezistentní Staphylococcus aureus – typ zlatého stafylokoka) až třikrát častěji než u voustatých zdravotníků. MRSA patří k nejčastějším nozokomiálním infekcím a je rezistentní vůči většině běžných antibiotik.

Když vědci hledali vysvětlení, proč tomu tak je, došli k závěru, že holení způsobuje mikroskopické oděrky, díky čemuž mají bakterie usnadněnou cestu ke kolonizaci a množení. Jiné vědce, zejména doktora Adama Robertse, mikrobiologa z Londýna, naopak napadlo, že to může být něco ohledně samotného plnovousu, co zabraňuje bakteriím v něm žít.

Podařilo se mu vykultivovat více než 100 různých druhů bakterií (včetně poměrně známé E. Coli), když si všiml, že v několika Petriho miskách něco zabíjí ostatní bakterie. Pojal podezření, že by se mohlo jednat o nějaký mikroorganismus. Zde docházíme k problému, že lidé často považují mikroby za „nepřátele“ a zapomínají, že například houby a bakterie mezi sebou celý život vzájemně bojují o jídlo, zdroje a prostor, díky čemuž se z nich za všechna ta léta staly ty nejdokonalější zbraně proti mikrobům – antibioti-

ka (vždyť samotný nejznámější penicilin byl původně izolován z houby Penicillium notatum).

Profesor Roberts si myslí, že je skutečně možné, aby se v izolovaném prostředí plnovousů vyvíjely bakterie typu Staphylococcus epidermidis (které se běžně vyskytují na kůži) takovým způsobem, aby byly schopné zabít ostatní bakterie. Tuto hypotézu si potvrdil, když již zmíněná bakterie úspěšně zlikvidovala E. Coli, která je obvykle vysoce rezistentní vůči antibiotikům.

Ačkoliv tento výzkum přináší mnoho naděje, jiní vědci budou muset tuto teorii nejdříve ověřit, než se rozhodne, zda se investuje velké množství peněz, které bude na výzkumy, preparaci a výrobu potřeba. Bude to tedy ještě nějakou dobu trvat, než nám lékaři budou předepisovat „Plnovousocillin“.

Dominika Hermanová, septima



Stres

Je čtvrtek podvečer a já si sedám na gauč s tím, že se konečně můžu kouknout na nějakou tu blbost v televizi, která mi jemně vymyje mozek, a nebudu nějakou tu chvíli nic dělat. Chvilku to funguje a já opravdu pouze koukám na Simpsonovi a usmívám se nad nevinnými vtípky.

Velmi krátce nato můj mozek ale odmítá takovouto klidnou činnost. Začnou mi vybíhat věci, které musím přes prodloužený víkend stihnout. V pondělí malá maturita, napsat do Porgazeenu, dodělat video na zemák a spousta dalšího.

Marně přemýšlím, co udělat dřív, něco v pátek, ale to mám ještě vlastně jiné plány, sobota bude také rozbitá, no a v neděli je přece rada o táboře. Mám tedy začít hned? A s čím z té hromady úkolů mám vlastně začít?

Po krátké době mi hlava ale bezvládně padá na polštář a já usínám u druhého dílu Námořní vyšetřovací služby, ještě před devátou večer.

Přiběhnout ze školy, utíkat třeba na kroužek nebo na trénink, vrátit se, navečeřet. Zapnout počítač, chvíli do něj koukat, pak vysprchovat. Nejdřív kolem deváté otevřít sešit a

prázdně do něj koukat. Otevřít word a snažit se vyplodit esej, která má být hotová již pozítří, ne-li dokonce zítra. Napůl v zoufalství a napůl v rozčilení zaklapnout notebook i sešit a jít si lehnout. Ani nezbyvá čas na knížku. Víceméně moje denní rutina.

Znáte to také? Nebo to je jen moje osobní trápení? V poslední době mám pocit, že se vlastně už nedokážu uvolnit a úplně vypnout. Nemyslet na školu, nemyslet na povinnosti. Jakmile jedu ze školy po úspěšně dokončené malé maturitě z němčiny, místo na tento svůj „úspěch“ myslím na to, že bych se měla už vážně začít učit na malou maturitu z dějáku. A hned po ní vlastně zase na latinu. Ale ani po tom nebude úplný klid, protože budeme zkoušet na klauzury. Tedy možná. Pokud nějaké vůbec budou. Ale o tom zase v jiném článku.

Je to snad vinou generace? Nebo školy, že nám toho dává moc? Je to moje vina, že si nedokážu práci pořádně rozvrhnout a pak se tím stresuji? Řekla bych, že odpověď bude tak někde mezi.

Sama ani nemám pocit, že bych školu tak zanedbávala. Jasně, občas se kouknu na nový díl Supernatural, nebo Game of Thrones, ale jinak nad školou trávím času poměrně dost. A to mě na tom děsí zase o něco víc.

Opravdu je to tím, že bychom prostě všechno nechávali na poslední chvíli a pak se tím víceméně zbytečně stresovali večer předtím? To si ani nemyslím, často dělám úkoly, nejčastěji eseje dřív, abych si je ten večer před odevzdáním akorát zkontrolovala. Je to tím tlakem? Neustále máme v hlavě akorát všechny úkoly, které se nám postupně odškrátávají, jak jde čas, ale všechny tam stále vidíme? A nebudeme mít klid, dokud prostě školní rok neskončí? Depresivní.

Očekáváte na závěr nějakou krásnou a snadnou radu, jak se toho všeho stresu zbavit? To já také. Až za mnou přiletí kouzelná víla, která mávnutím hůlky všechen tlak odčaruje. Nemám radu. Nebudu vám říkat chytré věci typu: klid,

vždyť ono to nějak dopadne. Jo, dopadne. Ale než se k tomu dostanete, prostě se stresovat budete. Závídím lidem, kteří si z ničeho nic nedělají, je jim to prostě jedno. Chtěla bych to umět, takhle uklidnit samu sebe. Ale asi smůla.

Tak se asi snažte stresovat co nejmíň, a až potkáte kouzelnou vílu, rozhodně ji za mnou pošlete.

Kateřina Kubicová, septima
(psáno v kvintě, ale aktuální každý rok)



Jak jsem se hádal s knihovnou aneb Paragrafovým ninjou snadno a rychle

Městská knihovna v Praze je zajisté oblíbenou institucí nejednoho PORGána. A to nejenom když potřebujete nějakou vzácnou knihu do čtenářského či Děsivou vědu do přírodovědného deníku, v knihovně mají prostě všechno – od neklasičtějších literárních klasik přes Kačera Donalda až po turistické mapy, to vše jen na jednu malou červenou kartičku.

Z pohledu knihovny jsem se stal dospělým dovršením patnáctého roku, a tak byl čas na výměnu průkazu z dětského na dospělý. „Přineste si s sebou průkaz totožnosti a 60 Kč,“ hlásala stránka mlp.cz. Jednoduché, to bych mohl zvládnout i já. Neznaje přesnou definici termínu „průkaz totožnosti“, vydal jsem se s ISICem a šedesáti korunami do knihovny.

A tam to začalo. Paní u přepážky mne obratně odpálkovala, že potřebuje jen a pouze občanský nebo řidičský průkaz (jako malé robě jsem jezdil v elektrickém autíčku, na což ovšem papíry nemám). Na můj dotaz, proč k tak jednoduchému úkonu, jako je prodloužení průkazky, potřebuje občanku, mi nebyla schopna odpovědět.

Jelikož jsem se ještě k pořízení občanského průkazu jaksi nedostal, měl jsem k dispozici pouze pas. Našel jsem si tedy, že mezi průkazy totožnosti vydané státní správou patří i pas, a napsal jsem e-mail do knihovny, zda by nešel použít právě on. A nastala mela.

Následovala totiž zhruba týdenní intenzivní korespondence mezi mnou a jistou osobou na druhém konci aparátu, která mi vždy odpověděla na polovinu otázek, a ještě k tomu špatně. Není divu, že jsem po asi pěti bezvýsledných zprávách vypěnil a osobu na druhém konci zasypal takovým množstvím dotazů, že se jí zřejmě zavařily Vistry. A tak mne konečně přesměrovala na někoho odpovědného – na paní z právního oddělení. Ta mi, společně se svým nadřízeným, vše perfektně vysvětlila a v jednom e-mailu dokázala obsáhnout to, co se oné osobě nepovedlo ani v pěti zprávách.

Od ztráty průkazu na několik týdnů (než by byla vyhotovena občanka) mne vlastně zachránila maličkost – v knihovním řádu je totiž uvedeno, že kromě OP je akceptovatelná i veřejná listina, která obsahuje aktuální bydliště. Začal jsem se po ní poohlížet a doma jsem našel jedinou – smlouvu o stavebním spoření. Otázal jsem se tedy, zda ji lze využít, a přímo od vrchního velitele právního praporu mi přišlo zajímavé stanovisko: ano, ale mám si tento souhlasný mail vytisknout, protože mi to na přepážce nejspíš nebudou věřit. Pln odhodlání jsem tedy hned další den opět maširoval do knihovny.

Chtěje působit důležitě, vybavil jsem se kromě smlouvy o „stavebku“ ještě pasem, rodným listem a vytištěnými maily, to vše v omšelé modré obálce –

asi to muselo vypadat, že jdu někoho podmáznout.

Nakráčel jsem k pokladně a na pult vyskládal vše, co jsem s sebou měl. Stoicky klidná pokladnice nehnula ani brvou, a jakmile jsem jí sdělil svůj smělý požadavek na prodloužení průkazu pomocí několika hustě popsaných papírů najednou, raději zavolala vedoucí. Ta si všechno pokyvujíc hlavou důkladně pročítla, načež seznala, že v tom není žádný problém, a zeptala se pokladnice: „Hele, a zkoušelas to tam zadat?“ „Ne,“ zněla klidná odpověď. Poté, co si papíry převzala pokladnice, nastalo hrobové ticho, které bylo rušeno jen staccatem úderů do klávesnice. Pekelné soustředění obou dam bylo posléze vystřídáno ulehčeným oddechnutím – operace se zdařila!

A já vesel vyšel z knihovny vstříc dalším čtenářským zážitkům.

Vojtěch Voska, kvarta



Německé deníky

8. ledna (neděle)

No tak jsem tady. V Krušných horách, akorát z té druhé, zasněženější, upravenější strany. Z napsaného je snad jasné, že se nacházím u našich západních sousedů. Je zataženo a z oblohy se snáší bílá hmota známá jako sníh.

Po několika měsících málem ztracených nadějí jsem přijel do Annabergu, abych si zde vylepšil své dovednosti v německém jazyce. Dobrá zpráva – nenastal moc velké kulturní šok. Řízky a karbanátky tady maj taky.

9. ledna (pondělí)

Vzbudil jsem se ve čtyři hodiny ráno. Nějaký německy důsledný člověk totiž pojal neskonale potřebu zbavit nikým nepoužívanou uličku sněhu tím nejhluchnějším možným způsobem. Hrablo mlátilo o stěnu a ta bělostná hmota litala až do prvního patra.

Cestou do školy mi přes cestu přeběhla černá kočka. Naštěstí mi tento incident oproti všem očekáváním přinesl štěstí. Všichni jsou tu strašně milí. Když už jsme u tý školy: latinu tady maj volitelnou, jsou až v plusquamperfektu, kam jsme se my nikdy nedostali. Taky mi přijde, že každý národ si latinu przní k obrazu svému. Sice používaj jazyk Caesarův, ale vlastně mluvěj pořád německy.

Nejvtipnější situace nastala, když se mne jinak velmi příjemná profesorka zeměpisu zeptala, z jakého města na Slovensku že to pocházím.

Podařilo se mi hodit ukázkovou držku na náměstí před pekařstvím. Z Prahy nejsem vůbec zvyklý na sníh, natož na jeho modifikaci – led. Stačí se na chvilku zamyslet a už ležíte.

12. ledna (čtvrtek)

Řízek s kečupem v housce mi ještě v pondělí přišel jako lád'ohruškovství, ale zjišťuju, že je to docela dobrý. Začínám si zvykat i na nepřerušovaný přísun Sauerkrautu (kyselého zelí). Jenom jedinej druh potravin je tady na prd – uzeniny. Buďto jsou strašně překořeněný, nebo chutnaj jako piliny. Andrej Babiš je konkurence velmi, velmi slabá.

Mrzne, led ze střeš zatím nepadá, ale stejně chodím radši prostředkem ulice. Řek bych, že nápisy Vorsicht – Dacheis! nejsou na každým baráku nadarmo.

Dostali jsme za úkol přečíst Úklady a lásku. Friedrich Schiller, 1784. Tomu odpovídá i jazyk. Asi mi došlo, oč běží, ale bude to každopádně zajímavý.

Mám neskutečnej bordel ve jménech. Ještě včera se Konstantin jmenoval Kristian a Robyn Clemens, přísahám!

14. ledna (sobota)

Němci jsou fakt naprosto ve všem maximálně efektivní. I lístky na vlak tady prodává a štípe automat. Průvodčí jsou jenom v některých vlacích a kontrolují, jestli jste si lístek fakt označili (což kupodivu dělaj opravdu všichni). Jo, a zpáteční jízdenka buďto vůbec neexistuje, nebo je dražší než dvě jednosměrný. Ale zase tady jezděj vlaky na čas, což se v Praze povede tak jednou do týdne. V

mém rodném městě napadnou tři centimetry a přestane všechno jezdit. Tady leží metr a nijak se to neprojevuje. Konec dopravního reportu.

Obrovská busta Karla Marxe v Saské Kamenici stále stojí. Snad už je to navždy historie. Celý centrum tohoto města velikosti Plzně jsou vlastně tři ulice obklopený ze všech stran obchodákama. A panelákama. Tady asi komunisti fakt řádili.

18. ledna (středa)

Po čtyřech dnech se mi podařilo odevzdat formulář pro zahraniční studenty. No tomu se říká přesnost prostě. Jen doufám, že v Německu taky existuje institut akademické čtvrt hodinky, popřípadě akademického půltýdne.

Pár dní a sníh v ulicích nabral barvu až příliš hnědou. Už nekřupe, jenom čvachtá a špiní kalhoty. A sjíždí ze střechy přímo na chodník.

Odpadly nám první dvě hodiny, takže jsem šel do školy až na devátou. Normálně se začíná v půl osmý. Můj vstávací režim zůstal beze změny – doma i tady vstávám v šest. Na rozdíl od Prahy tady ale nejedu půl druhé hodiny asi deseti dopravními prostředky, ale prostě a jednoduše vyjdu kopec.

Jeden by nevěřil, jak mohou být hodiny angličtiny skvělá relaxace, jelikož se jedná o ten lepší z mých dvou germánských jazyků. Začínám oceňovat, že v angličtině jsou jen tři pády, a to ještě jenom jako. Němčina má rovnou čtyři a až moc reálný. A záměna může vskutku způsobit hodně velké nedorozumění.

20. ledna (pátek)

Byl jsem požádán, abych řekl něco o své zemi. Tak jsem to jako správný Čech a svou vlast vylíčil v světle lehce satirickém. Na tom, kdo má nejlepší pivo na světě, nepanuje všeobecná shoda. Pravdou ale zůstává, že tady můžete lehčí typy alkoholu legálně kupovat už od šestnácti. To prostě není fér.

Zároveň mi došlo, jak je němčina (v porovnání s češtinou) pravidelná a logická – no jako Němci. Snad téměř každá nepravidelnost se určitě řídí nějakým pravidlem. Kam se hrabe na ty mraky českých mluvnických výjimek, ze kterých jde hlava kolem i mnoha (troufám si říct, že občas všem) rodilým mluvčím.

Sledování prezidentské inaugurace v jazyce našich západních sousedů byl, musím uznat, nářez.

Začínám mít Sauerkrautu plný zuby.

21. ledna (sobota)

Zajel jsem se podívat do Cvikova. Sice to trvalo dvě hodiny, ale stálo to za to. Historický centrum je větší než v Kamenici a celkově se mi tam líbilo víc. I když tohle město neproslavilo jeho centrum, ale jiná věc. Přesně tak, výroba toho nejhoršího, nejsmradlavějšího a nejděsivějšího auta na světě – trabanta (to je mimochodem taky věc, kterou nechápu: Trabant, ale bez trabantu; takže Lukáš, bez lukáše?). Přitom to ale není jediná značka odsud – narodil se tu i zakladatel Audi.

New York má Little Italy, Zwickau má Kleine England. Je tu celá čtvrť postavená v jakoby viktoriánském slohu a jeden si připadá jak někde na ostrovech. Jo, a sníh se mne dneska celkem dvakrát pokusil neúspěšně zabít svým pádem z výšin střechy.

25. ledna (středa)

Kostelní zvony odbily polovinu mého pobytu. Ted' přijde ta druhá půlka, která asi (bohužel) uteče o dost rychleji, než ta první.

V áčku se učí o Kafkovi. Jeden by řekl – velký český spisovatel. Opravdu? Kafka sice uměl česky, jeho jméno zní velmi česky a žil v Praze v Česku, nicméně psal téměř výlučně svojí rodnou řečí – němčinou. Všechna jeho díla jsme si tak museli zpětně přeložit. Ať žije velká česká literatura!

Letadlo Bundeswehru provedlo nad školou průlet nižší než nízký. Polovina třídy posmrkává a popotahuje. Ten zbytek už leží v horečkách. Zatím se nacházím mimo obě skupiny.

29. ledna (neděle)

Tak už je mi sedmnáct. Moc se toho nezměnilo, vážně.

Budeme psát test z předmětu, který dělá z Němců Němce. Pod tajemnou zkratkou GWR se ukrývá název společnost, právo a hospodářství. Nebylo by na škodu zanechat do osnov podobný předmět i v Zemích Koruny české.

Jeden by neřekl, kolik existuje v Německu právních forem společností. Vypadá to tak na padesát a to se ještě můžou mezi sebou nějak podivně křížit. U nás existují, co vím, tak čtyři.

Chřipková kalamita pokračuje.

1. února (středa)

Úvahy nad budoucností v hodině angličtiny. No, snad radši ani nemyslet. Částečně i proto, že jsem se pustil do Orwellova románu 1984. Zajímavý čtení, i když dost depresivní.

Na chodbu ve škole někdo patrně s dobrým úmyslem vysadil hyacinty v nevkusných papírových květináčích. Smrdí to jak bolavá noha, začal jsem chodit zásadně po druhém schodišti.

Podle saských standardizovaných testů je formulace „An article is published in 2007“ stopro v pořádku. No já nevím, ale podle mýho by se tvůrci BLF mohli zabývat i takovéjma cypovinama jako třeba gramatikou.

3. února (pátek)

Dneska jsme se ze vzdělávacího představení dozvěděli, že zpíjet se do němoty je vážně špatný nápad. Nemůžu potvrdit, nikdy jsem to nezkoušel. Co ale vím jistě, je, že po jedné placatci vodky nedosáhne tří promile ani ten největší abstinent. Měla to být britská komedie, ale chyběly mi tam dvě nedílné součásti takového kusu – černý humor a humor vůbec.

Někdo osázel hyacinty i květináče na druhém schodišti. Jako vážně?

Nad hlavou mi pochoduje sloní cirkus či co. Mám s sebou sax, uvažuji o menším jazzovém koncertu. Sauerkraut už mi leze ušima.

7. února (úterý)

Psalí jsme test na Úklady a lásku. Tak snad jsem to svojí lámanou němčinou nějak erklérnul. Jev zvaný mísení jazyků na sobě pozoruju už delší dobu. A přitom se mi spikování (šprechtění) z principu přičí, kazí totiž češtinu a používá výrazy, pro něž je v naší řeči rovnocenná náhrada.

Chřipková epidemie polevuje.

Nějak mi přijde, že přestávám lidem okolo sebe rozumět. Že by přestali mluvit striktně Hochdeutsch a přešli na krušnohorský dialekt? Nebo jenom blbnu?

Defilé nad mojí hlavou neustává ani v jedenáct v noci. Co takhle technoparty?

Otázky, samé otázky.

9. února (čtvrtek)

Moji spolužáci mi uspořádali malou oslavu mého odjezdu. To mne upřímně hodně dojalo. Vůbec by mne nenapadlo, že mi někdo uspořádá něco takového jen a jen na moji počest.

Na zápis do deníku jsem samým dojetím málem zapomněl.

11. února (sobota)

Tak jedu domu. Uteklo to jako voda. Ještě rychlý kafe na náměstí a hurá na hranice. Bylo to fajn a rád budu vzpomínat. Jen je škoda, že jsem asi na dlouhou dobu v Annabergu poslední.

Lukáš Svoboda, sexta



Nebojte se Francie

V sextě jsem udělala spoustu fakt blbejch věcí, ale taky jedno fakt skvělý rozhodnutí a chtěla bych vás nabádat, abyste ho udělali taky. Odjela jsem do Francie. Upřímně jsem se před odjezdem celkem bála, že:

1. se nedomluví.
2. tam nebudu mít kamarády.
3. přijdu o něco hrozně vesmírnýho v Praze.
4. to bude prostě hrozný.

Ale nic z toho se nestalo a byl to jeden z nejlepších měsíců v mém životě.

1. Moje francouzština není nijak převratná, ale nikdo se mi tam nesmál, ani když jsem říkala „j'ai arrivé“ a dvacetkrát jsem se zeptala „quoi?“ Taktika, kterou většinou uplatňuju ve škole (nablble se usmívat a na všechno říkat oui), fungovala i v Haguenau. Nevím, jestli se to nějak výrazně zlepšilo, ale minimálně už vím, že pêche není jen rybaření, ale i broskev.

2. Našlo se tam pár lidí, co se se mnou bavili. Dokonce dobrovolně a opakovaně. O Francouzích se říká, že jsou namyšlení a nepřátelší (minimálně Matthieu mi to před odjezdem řekl asi dvacetkrát), ale minimálně ti, které jsem potkala, nebyli vůbec takoví (en fait tam byly příjemný i kuchařky v jídelně). Je samozřejmě třeba počítat s tím, že si asi nenajdete úplně nový bff, ale pokud jste aspoň trochu sociální, neměli byste mít

problém. Kdybyste náhodou nevěděli o čem se bavit, učte je český nadávky, řekněte jim, že existuje zelená, nebo jim ukažte český text a pokoušejte se jim vysvětlit, co jsou to háčky a čárky.

3. Pokud pojedete na měsíc (což je mimochodem fakt málo), tak pravděpodobně nepříjete zhola o nic. Akorát tak o stres z toho, že nevíte, kdy vyšly Písne kosmické nebo jak funguje raketový motor. Ale i kdybyste čirou náhodou o něco přišli, Francie vám to bohatě vynahradí.

4. Ne, ne a ne. Je to prostě úplně úžasný. Jídlo je naprosto dokonalý, skládá se asi ze čtyř chodů (přátelská rada: vemte si ovoce nebo jogurt na potom, odpoledne už moc jídla neseženete). Můžete chillovat ve foyer, což je něco jako ČUVUN, akorát dvakrát větší, s profi kávoavarem a je otevřenější tout la journée. Měla jsem tam dvě hodiny týdně obsluhovat, což v mém případě znamenalo hrát UNO a občas někomu podat preclík.

A ještě dvě upozornění na konec: lidi jsou tam běžně tak zakrslý jako já, nejsou tam gauče a pravděpodobně si o vás budou myslet, že když jste correspondenti, tak jste Němci a řeknou vám s šilným francouzským přízvukem „Sorry, I don't speak German.“ Ale jestli váháte, zda odjet, neváhejte.

Téja Fremundová, sexta

Report ze sněmu České středoškolské unie

Jakožto člen nově založeného školního parlamentu jsem se shodou okolností stal delegátem za naši školu v rámci České středoškolské unie (ČSÚ), která zastřešuje žákovské samosprávy napříč republikou. Byla to fajn zkušenost a proto jsem se o ni rozhodl s vámi podělit alespoň prostřednictvím tohoto článku.

V pořadí již devátý celorepublikový sněm ČSÚ se konal na konci dubna a trval dva dny. První den byl určen primárně pro delegáty vyslané školami. Cílem setkání v prostorech letenského Café Lajka byla volba nového pětičlenného předsednictva. Proto se každý se sedmi kandidátů na začátku představil, samozřejmě musel zodpovědět i některé nepříjemné dotazy z publika. Nakonec se volilo, poctivě tajně a se všemi náležitostmi. Tyto formality se mohou zdát trochu směšné, ale ČSÚ je organizace s celkem velkým (minimálně mediálním) dosa-

hem a její představitelé se pravidelně scházejí například s lidmi z ministerstva školství.

Nebudu to natahovat, nakonec bylo zvoleno pět schopných středoškoláků. Dosavadního předsedu Štěpána Kmenta, který končí střední školu, a tudíž již nemůže ve vedení pokračovat, nahradila Lenka Štěpánová. První místopředsedkyní byla těsně zvolena Josefína Paloudová z Nového PORGu.

Druhý den se už nesl v uvolněnějším duchu, tomu napomohl i alternativní prostor DUP36. poblíž Národní třídy. Mírné zklamání z toho, že akci nakonec nevedla svým projevem (tehdejší) ministryně školství Kateřina Valachová, nakonec bohatě vynahradil následující program.

Naše zkušenosti s výukou jsme sdíleli v menších skupinkách, kterou vedl vždy jeden z čerstvě zvolených předsedů. Mile mě překvapilo složení účastníků.

Byli zde totiž zastoupeni i lidé z učilišť nebo odborných škol, jejichž pohled rozhodně nebyl méně hodnotný než ten od studentů gymnázií. Naopak, jejich problémy se často nedaří s těmi našimi vůbec srovnat.

Zlatým hřebem dne pak byla panelová diskuze na téma českého školství se zajímavými hosty, mezi nimi byl například Tomáš Feřtek z organizace EDUin nebo Jaro Sedlár ze slovenské LEAF Academy. Fakt, že paní z České školní inspekce obě děti raději vzdělávala doma, shrnul stav českého systému asi ze všeho nejlíp.

Po skončení jsem měl opravdu dobrý pocit. Už jen to, že pár středoškoláků dokáže zoragnizovat akci takového formátu, o něčem svědčí. Snad všechno to snažení přinese alespoň nějaké plody. A byla by škoda, kdyby lidé z naší školy nepřiložili ruku k dílu.

David Chytil, septima

Odpadky? Proč ne?!

Jedním z nejnovějších trendů studentů PORGu se stává kreativní výzdoba tříd. Ve škole plné intelektuálů to samozřejmě nemůže být jen tak obyčejná výzdoba. Koho by totiž napadlo zkrášlit si třídu věcmi od popelnic? Tento trend je populárnější spíše u nižšího gymnasia, ale některé třídy mohou být výjimkou. Například kvarta, do které se dnes podíváme. Tam této módě úplně nepropadli, jediné, co si kdy vzali přímo od popelnic, byla kartonová tuba na koberec, jak nám řekl František Novák z jejich třídy. Vojtěch Voska s ním musí jen souhlasit a dodává: „No, naše třída je prostě skládka náhodných věcí, avšak většina z nich byla nalezena jinde než u popelnic. Jedinou věcí, jež byla nalezena přímo u popelnice na papír, je tato tuba. Náš plán na získávání takovýchto věcí je následující. Nejdříve věc najdeme, poté ji ukradneme a pak nevýhodně vydražíme na oktávánské dražbě.“ (směje se) I přes rozdílnost kvarty v tomto ohledu je výzdoba tříd věcmi od popelnic populární a dle mého názoru také ještě dlouho zůstane.

PRIMA:

Vybíráním popelnic se baví skoro všichni kluci z naší třídy. Kupříkladu já jsem se svými kamarády sebral pár květináčů. Touto činností se zabývají i některé naše spolužačky (E. Š., M. R.). Dalšími věcmi nalezenými v popelnicích, které se nacházejí po cestě z naší jídelny do školy, jsou plyšáci nebo letadélka.

F. A., prima

SEKUNDA:

V sekundě se zvyk sbírat věci od popelnic objevil až tento rok, přesto je už v této třídě dost věcí. Většinu tvoří boty, často značkové (Adidas, Nike, Vans), ale i jiné, například s kolečkem na podrážce. Aby se při přenášení bot do školy nikdo neušpinil, vymyslela se metoda „zaháknutí na klacek“. Další částí sbírky, která se objevila teprve nedávno, jsou disky z aut. Významnou ozdobou v sekundě je nyní stříbrný disk s logem škodovky.

Také byly časté pokusy vzít do třídy něco většího, například podvozek kočárku. Ten ale nakonec nikdo nevezal, a tak se na něm jelo pouze v parku Pod Korábem. Také pračku nikdo nechtěl vzít a druhý den už u popelnic nebyla. Proto se sbírka sekundy skládá spíše z věcí menších rozměrů.

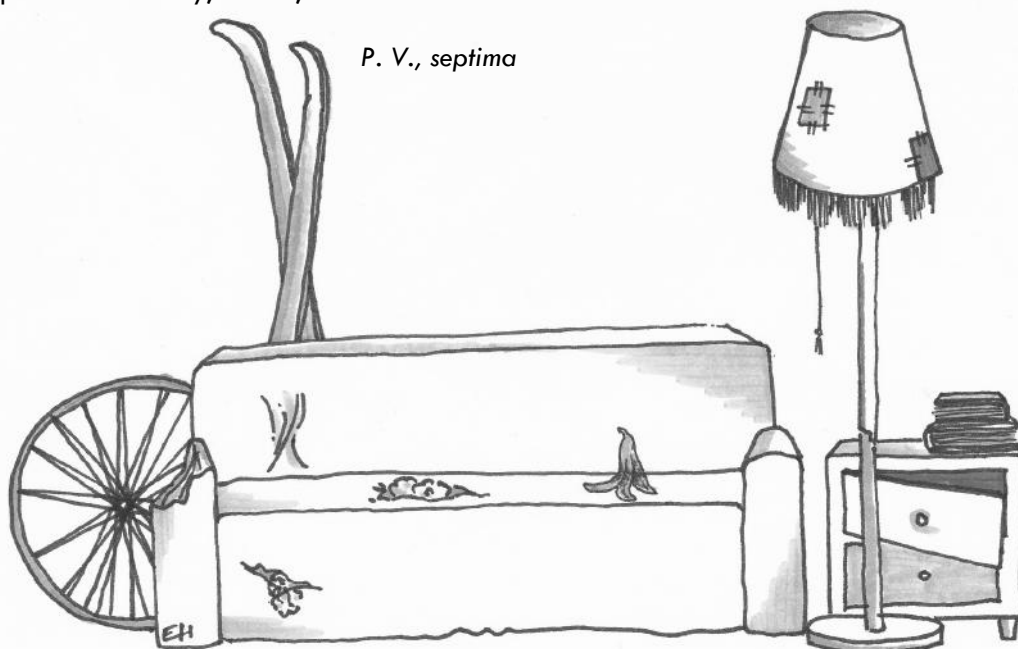
SEPTIMA

„Až na skoro všechno vybavení ve třídě, tak ne.“

P. K., septima

„Má. Třeba jsme našli běžky, věšák, kolo od kola a tak...“

P. V., septima



KVINTA

Společně jsme si z popelnic vytáhli křeslo, které používáme i přesto, že je špinavé. Poté jsme obohatili naši třídu o velmi starou televizi, na níž hrajeme hry. Vytahujeme i další věci, jako například polovinu obřího reproduktoru. Touto zábavou se zabývá celá třída, ale spíše kluci.

J. S., kvinta

TERCIE:

Dříve jsme sbírali různé věci, co jsme našli, teď už ale moc ne. Měli jsme třeba plesnivě křeslo nebo nějaké boty.

J. D., tercie

To bylo asi před rokem, když jsme našli jedno plesnivě křeslo. To jsme si ale nemohli nechat, a tak jsme se ho hned druhý den zbavili. Potom jsme našli také boty, ty jsme měli dlouho, ale pak někam zmizely a už jsem je nikdy neviděla. Od té doby do naší třídy nic nebereme.

E. D., tercie

Vždycky něco přitáhneme, ale vzápětí to hned musíme zase vyhodit.

T. H., tercie

Daník Mitrofanov, David Bajer, Šimon Šenk, Dominik Kučera, sekunda

Parlamentní listy

Parlament? Radši ne!

„Máme parlament! Budeme moci ovlivňovat chod školy! Jupí!“ Ano, polovina školního roku se nesla ve znamení velké novinky – PORG má konečně vlastní studentský parlament. A vlastně to nebyl vyloženě špatný nápad. Jenom mi to celé přijde prostě trochu... zbytečné, to je to správné slovo. A proč si to myslím? Čtěte!

Prvním problémem je to, že tato instituce, profilující se jako demokratická, byla vlastně založena tak trochu „nedemokraticky“. Nezaznamenal jsem, že by někdo chodil po třídách a ptal se na názor všech studentů, co si o tom myslí (informační schůzku pro zájemce o parlament nepočítám). Mimochodem, poměrně vtípně působila první schůzka parlamentu, která začínala 35 minut před koncem vyučování kvarty. Naši zástupci tak neměli šanci dostat se včas.

Dostávám se tím právě k nejdůležitější části, samotné funkci parlamentu. Nějak jsem totiž pořád nepochopil, jakým způsobem chce parlament chod školy ovlivňovat. Žádnou faktickou moc totiž nemá, může pouze předkládat návrhy vedení. To ale mohou dělat i samotní studenti či třídy (právě proto mi parlament přijde zbytečný), navíc si myslím, že je daleko relevantnější, když návrh přednese třída jako celek, než když tak učiní jen dva její zástupci. Také se mi zdá, že přijaté návrhy parlamentu jsou prezentovány jako jakási „vůle studentstva“, tedy jako názor většiny studentů, a to i přesto, že si to odhlasovalo nějakých šestnáct lidí.

Samotné, již přijaté návrhy parlamentu jsou věcí názoru, přesto: na aktuálním přihlašování na ŠvP problém nevidím, moc jsem nepochopil, jak přesně by měl algoritmus

pro přihlášky fungovat. Návrh o e-mailech pro rodiče, které by se posílaly i studentům, je určitě dobrý nápad. Zároveň je však přinejmenším úsměvné, že celý (nutno podotknout, že ne zrovna nejdvořilejší) zápis ze schůze studentského parlamentu, který by se měl týkat všech, byl vedením parlamentu poslán pouze paní ředitelce (ta to pak teprve poslala všem) a studentům nikoli.

Jak to shrnout? Asi takhle. Podle mne by měl parlament význam, pokud by paní ředitelka byla neschopnou diktátorkou a vedení jako celek nefunkční, ani jedno ovšem podle mne opravdu neplatí. Rozhodně nemohu mluvit za všechny, ale já osobně jsem s paní ředitelkou nikdy problémy neměl, ba naopak, když jsem potřeboval něco vyřešit, byla ke mně vždy velmi vstřícná. Myslím si tedy, že pokud se vyskytne nějaký problém, je účinnější jít přímo za vedením a ne zakládat tak trochu „natrucoidní“ instituci.

Ale i my v kvartě máme spoustu zajímavých návrhů. Dal by se například zřídit studentský senát, prezident, premiér, tribun lidu, starosta a spousta ministrů. A všichni by se mohli navzájem vetovat a uplácet kuřecími párky z večerky. No řekněte, nebyla by to sranda?

Vojtěch Gadůrek, kvarta

Vojtěch Voska, kvarta

(pro lepší přehlednost psáno v ich-formě)

Parlament? Proč ne!

Na úvod podotknu, že píšou jakožto zakladatel studentského parlamentu, ale nejsem v současné době jeho součástí. Z tohoto titulu mě zároveň těší pozorování, že se „polovina školního roku nesla ve znamení“ této instituce – jenom když se parlament bude kritizovat, chválit, používat a zneužívat, může nabýt legitimacy, kterou do začátku tolik potřebuje.

Nejdříve ke způsobu založení. Je mi líto, že kvartáni „informační schůzku“ nepočítají, mohli se na ní mnoho dozvědět i ohledně toho, jak měli možnost podobu parlamentu ovlivnit, když byl ještě v plenkách. Takovou instituci musí z principu založit někdo konkrétní, ale věřím, že jsme udělali maximum pro to, aby i přesto byl parlament „demokratický“ – sami

v něm nefigurujeme a pokud dokážete najít podporu dostatečného počtu členů, můžete ho změnit k nepoznání. To ostatně odráží fakt, že se jedná o orgán zastupitelské demokracie, to znamená, že návrhy si neodhlasovalo „nějakých šestnáct lidí“, ale nadpoloviční většina studentů prostřednictvím svých šestnácti zástupců. Nedovedu si představit (a ani si nemyslím, že by bylo správné) o takových věcech rozhodovat formou referenda. Svým zástupcům jednotlivé třídy vyslovily důvěru a každý má možnost (ba dokonce povinnost) zástupce ovlivňovat a sesadit, pokud svůj úkol neplní svědomitě.

Moc sice parlament nemá (a jak by taky mohl mít?), to ho ale zdaleka nečiní bezmocným. Na svých dvou

schůzích na několika konkrétních případech ukázal, kolik toho může vyřešit (záchody, vysavače, e-maily a další) také díky tomu, že ho vedení považuje za důvěryhodného partnera. Problém s argumentem možnosti navrhování celou třídou je ten, že se to prakticky nikdy nestane, protože na to není žádný formální prostor. Kdy naposledy se něco výrazně změnilo na návrh konkrétní třídy?

Samozřejmě že v principu by mohl každý komunikovat s vedením sám a samozřejmě že v principu je paní ředitelka vždy ochotná situaci řešit, ale to se prostě mnohdy nestane. Pro mě osobně bylo motivací založit parlament množství zaslechnutých výlevů na téma „co všechno mě štvě“ a konečně i neustále se množící hejty na

stránkách tohoto občasníku – mnoho věcí vadí všem, ale vždycky, v jakékoliv společnosti nebo jen skupině bude existovat jen zlomek lidí, kteří se o řešení aktivně zasadí. To je fakt. Z mého osobního pohledu nemá parlament věci až tolik vyřešit jako dát možnost opravdu všem studentům, aby se jimi zabývali a aby ke svým požadavkům, často jen tak zbůhdarma

pronášeným, našli záštitu. I pro vedení je to snazší a průhlednější. Vyjádřil jsem se hlavně k principiálním výtkám – ty technické jsou otázkou současných členů a po čase se stoprocentně vše usadí s tím, jak se schůze stanou rutinou a parlament středobodem školní politiky. Vše, co následuje po „ale i my v kvartě máme spoustu zajímavých návrhů...“ ani nemusím číst,

abych na to mohl odpovědět, jak odpovídám vždycky: „Tak o nich informujte členy parlamentu a prosadte je!“ Uvědomte si, že čím víc studentský parlament vezmete za svůj, tím mocnějším nástrojem vám bude. Když na něj hned zanevřete, sami se o tu příležitost ochudíte.

Petr Jakubčík, septima

Máte volné odpoledne? Vyrazte do sněmovny!

„Demokracie znamená, že každý občan může říct po vzoru francouzského monarchy: ‚Stát jsem já.‘ Nebo skromněji: ‚Já jsem stát.‘“ V duchu tohoto Masarykova citátu mne jednoho dne napadla šílená myšlenka: vydat se do svatostánku naší demokracie, poslanecké sněmovny. Na recepci přicházíme v půl druhé. Poslanci právě mají pauzu na oběd a schůze pokračuje až za hodinu. To se dalo čekat.

Máme tedy akorát čas, abychom si zašli do hospody U Kocoura. Tam nemám nic lepšího na práci, než abych nahlas předčítal a smál se polským názvům z jídelního lístku. Tím se bavím do té chvíle, než zjistím, že hned vedle nás sedí dva Poláci. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Tato drobná epizoda sice vůbec nesouvisí s tím, o čem píšu, ale upřímně: je mnohem zábavnější než to, co se dělo po „zdolání“ bezpečnostní kontroly ve Sněmovní č. 4.

Jdeme po schodech pokrytých nevhledným béžovým kobercem do druhého patra na galerii určenou občanům. Odtamtud působí sněmovna paradoxně mnohem odtaziti-těji než z online přenosů, co si můžete najít na webu. Politiky od občanů dělí dvě řady sedadel, kam se už nesmí, dva členové ochranky a přes metr vysoká „zed“ z plexiskla. Celý prostor vypadá naživo mnohem menší a působí skoro stísněně. Žádnou hrdost na naši republiku tu fakt necítíte. Kupodivu nejsme jediní návštěvníci jednání; naši společníci navíc působí jako úplně normální lidé. To je milé překvapení.

Akorát na galerii vejdemo a hned uslyšíme známý hlas. První na řadě není nikdo jiný než Tomio Okamura s interpelací „ve věci islámu“. Zaujme také zoufalá účast. Z vlády je přítomen jen Bohuslav Sobotka, který pořád chodí tam a zpět odpovídat na otázky poslanců. Celou frašku se snaží moderovat znuděný Vojtěch Filip.

Interpelace jsou dotazy poslanců na členy vlády. Dotazující má dvě minuty na otázku, dotazovaný pět minut na odpověď, pak je ještě minuta na doplňující otázky a dvě minuty na doplňující odpověď. A zaplat' pánbůh za Okamuru (který mimochodem po své otázce odešel domů), kromě něj jsem z vystupujících poslanců nikoho neznal. Většinou šlo o sociální demokraty, takže nebyly k premiérovi nijak zvlášť kritičtí (na jejich obranu musím zmínit, že z opozice až na komunisty skoro nikdo nepřišel). Řešila se například dvojí kvalita potravin, termín přijetí eura nebo provozuschopnost armádních vrtulníků. Tedy nic zvlášť

zajímavého. Jinými slovy: považoval jsem za úspěch, když jsem vůbec pochopil, co se snaží poslanec říct.

Nakonec asi největším zážitkem bylo odskočení si na záchod. Chodbami sněmovny se nemůžete pohybovat jen tak, takže se mnou musel jít člen ochranky. Z toho důvodu, protože před dveřmi do galerie najednou nikdo nehlídal, si museli hlídající policisté vyměnit svá místa.

Po interpelacích na předsedu vlády přišli na řadu ministři. Jelikož se ale ani jeden z nich nedostavil, celé jednání dávalo ještě menší smysl než před tím. Je nejvyšší čas vyrazit. Z klimatizované sněmovny vycházíme do rozpálených ulic Malé Strany. Vydrželi jsme to hodinu a půl, což považuji za nadlidský úkol a trochu i šílenství. Celou cestu na metro se mi hlavou honí otázka, jestli jsme raději neměli zůstat v té hospodě.

David Chytil, septima



PORGánská okna

Štěpánovo seriálové okénko – Westworld

Každá novinka HBO budí ruch, o tom žádná, přesto si nemyslím, že bych v poslední době viděl větší „bo hype“, než který se pomalu snášel kolem očekávaného Westworldu. Letmý pohled na jádro tohoto seriálu mluví za sebe – sci-fi westernovka s Anthony Hopkinsem a Edem Harrisem? Jako, zní to zajímavě, ale dlouho jsem skepticky odolával.

Jako malý jsem trávil hodně času s Karlem Mayem, určité pouto s Divokým západem bych tedy měl. Trailer mě ovšem moc nenadchnul, ani jsem z něj nebyl tak správně kouzelně zmatený, prostě se u mě nějak minul účinkem. Přesunul jsem Westworld na svůj nekonečný seznam potenciálních seriálů, že jako až jednou budu mít čas a nebudu mít na co koukat, možná eventuálně sáhnu po něm. Jenže jedno osudové doporučení způsobilo to, že mi prvních deset dílů zabralo pár dnů a nadšeně čekám na druhou sérii.

Představte si obrovský zábavní park, který vás přenese do dob kovbojů a indiánů, do dob malebných saloonů a nebezpečných banditů, nebojácných šerifů a krásných, levných žen. Nejednou jsem se po dokoukání přistihl zasněný, jaké by to asi bylo, kdyby tento svět ve světě existoval. Nápad je to výborný a použitá technologie přímo fascinující. Jediní reální lidé jsou návštěvníci, všechny ostatní postavy kolem nich jsou roboti, tak dokonale, že jsou od lidí k nerozeznání. Je jen na vás, co budete v parku dělat. Čeká tu nespočet různých provázaných dějových linií, neprobádaná místa, idylky divokých západů slunce... Za chvíli i zapomenete, že kolem vás jsou většinou jen roboti - tím, který se o celý park stará, odvádí výbornou práci.

Kouzlo Westworldu ovšem není v krásném nerušeném relaxování v zábavním resortu. Když vám někdo dá do ruky zbraň, řekne vám, že všichni a všechno je tu pro vaše potěšení, nikdo vás nesoudí, návštěvníci

kolem vás dělají nejrůznější zvěrstva, začíná to pomalu připomínat určité psychologické experimenty. Jsme svědky otřesné proměny jinak úžasných lidí, to, co Westworld s turisty dělá, je až strašidelné. Do toho všeho si přidejte propracovanou umělou inteligenci, která si začne uvědomovat, že je umělá, že den co den umírá a v noci se znovu rodí s předepsaným příběhem a osudem, jen aby si s ní nějaký zbohatlík užil, či ji zastřelil, a dostanete temný příběh, který si vás zaručeně získá.

A ještě jedna věc nakonec. Myslím, že můžu říct, že znám a viděl jsem hodně seriálů. Ovšem plot twist, který mi byl tak trochu šokem naservírován ve Westworldu zatím nikdy nic nevyrovňalo.

Štěpán Vácha, septima

Mikoušovo hudební vokno vol. 2

Po kratší odmlce se k vám, milí čtenáři, navrací váš výskok neuchvacující hudební gurmán se zbrusu novou náloží hudebních tipů a doporučení. Koneckonců, již v prvním díle této rubriky jsem kladl důraz na vaši přirozenou PORGánskou touhu po dokonalosti ve všech ohledech – musíte mít nejlepší známky, nejlepší oblečení, nejlepší argumenty a neposledně i nejlepší hudební vkus. S tím posledním vám mohu snadno pomoci. Jestli tedy jste v poslední době zjistili, že Rammstein poslouchají jenom zvláštní metalové pozěří, Beatles už doopravdy jsou trochu ohraní a že když je člověku nad 15 let, tak mu i ti Twenty One Pilots začnou připadat lehce nudní, ocitli jste se na správném místě a můžete se těšit na výběr z toho nejlepšího, co hudba v posledních několika miléniích posluchačům nabídla.

A začal bych trochu nostalgicky. Nějak se ve mně – a dovoluji si podotknout, že nejsem sám – znovu ozvala stará láska ke kapele The Police. Jde mi hlavně o debutovou desku Outlandos D'Amour z roku 1978, na níž se neustále mezi sebou hudebně perou punk, reggae a jazz a z té rvačky vzniká něco úplně geniálního. Pokud neznáte, vřele doporučuji. Koneckonců, The Police jsou kapela, díky níž člověk může říct, že i v osmdesátých letech vznikala nějaká slušná hudba a nešlo jen o dekádu hrůzy a temnoty – což je panečku výkon!

Co se týče mého druhého doporučení, jde opět o velmi nostalgickou záležitost, která je ale o dost novější. Pokud jste se (stejně jako zbytek světa) pořádně ještě nesmířili se smrtí geniálního Davida Bowieho, nemělo by vás a vaše ctěné sluchovody minout posmrtně vydané EP jménem No Plan ze začátku roku 2017, které obsahuje tři písničky, dvě z nich (No Plan, Killing a Little Time) poprvé vydané právě až posmrtně. Třetím příspěvkem na EP je skladba Lazarus, která vyšla nejprve jako singl a poté součást Bowieho posledního alba Blackstar (které souhrnou okolností vyšlo pouze dva dny před autorovou smrtí). Emoce budete mít zbičované jako otročí záda, ale to nevadí, každý si někdy může trochu zaplakat nad nesmířlivým osudem.

Posledním příspěvkem do trojice mých hudebních doporučení bude nové album kapely Zrní, rurálně rustikální modly každého pražského hipstříka s neholeným vousem nebo polaroidem. Album se jmenuje Jiskřící a vyšlo na konci letošního března. Oproti minulým nahrávkám jsou písně z Jiskřící výrazně komornější, ale kapela v nich funguje jako švýcarské hodinky a hudba plyne jako rozehráté máslo na babiččiných ovocných knedlicích (mmmm). Těch několik prvoplánových sladčáren, které jsou u Zrní už tak trochu zvykem, člověk přetrpí bez problémů a může si

užít jinak dobře vyvážené album. Pro opravdové labužníky doporučuji živé nahrávky písniček z kapelního soustředění ve Španělsku, které členové Zrní absolvovali na začátku tohoto roku (hlavně písnička Některé ženy plodí jiné ženy).

A jako malý bonus nelze nepřipomenout Nánu od Muchy. Tuhle klasiku asi nemá mezi kulturně znalými PORGány vůbec cenu zmiňovat, ale kvůli písničkám jako Pan Píča, Škraloup, Nána nebo Matka bych se rozhodně cítil špatně, kdybych Muchu nevedl.

To by bylo z mého výběru pro Porgazeen zhruba všechno. Tímto článkem navíc dělám velkou a tučnou tečku za svým působením jak v tomto prvotřídním plátku, tak na této prvotřídní škole. Doufám, že si někteří z vás, drazí čtenáři, i v budoucích letech na má zvláštní hudební doporučení vzpomenu a beze studu je předají dalším generacím, aby naše kultura, jež konstantně tak nějak z principu umírá, nikdy neumřela úplně.

Mikuláš Adam, oktáva



Septimánské okénko do maturit

V kvartě malá maturita z chemie, fyziky, češtiny, matematiky, zeměpisu, v kvintě z francouzštiny a latiny, dějepisné minimum, v septimě postupový test do oktávy z matematiky a závěrečný z biologie... To všechno byly mé strašáky na cestě PORGem. Žádný z nich mě ale neděsil tak, jako mě děsí ten, který mě čeká příští rok. A bohužel se jedná o ten nejdůležitější ze všech – o maturitu.

Člověk si nemůže pomoci, aby nepřemýšlel nad tím, co by se asi tak dělo, kdyby ji náhodou neudělal. „Vždyť bez maturity bych měla ukončené jen základní vzdělání! Vždyť by mě nevzali ani do Alberta!“ – asi takhle ještě nedávno vypadaly mé myšlenky.

Ačkoliv jsem si racionálně říkala, že to přeci zvládnou, i tak jsem měla jisté pochybnosti. Řekla jsem si proto, že využiji příležitosti, která se nám každý rok naskýtá, a půjdu se podívat na maturity letošních oktávánů.

K mé veliké radosti bylo hned několik maturantů, kteří neměli problém s tím, abych se právě na jejich zkoušku přišla podívat (přece jen je slušné domluvit se předem – je to jistě velice stresující, takže nečekaná přítomnost cizí osoby může maturanta poněkud vykolejit). Díky těmto souhlasům jsem se dostala hned na několik matematik a češtin, dvě angličtiny, jednu fyziku, jednu hudebku a všechny biologie.

První maturitní den jsem do zkušební místnosti vcházela mírně opocená ze strachu, abych náhodou nezavržala židli nebo nedýchala příliš hlasitě. Velice rychle jsem ale zjistila, že celý průběh není zas tak děsivý – třetí, poslední den jsem se třeba už i zasmála a obecně panovala poměrně přátelská atmosféra.

Samozřejmě bych tu mohla detailně popisovat, jak která maturita probíhala, ale to není zcela mým záměrem. Na-

víc myslím, že to není ani to, o co byste stáli. O co bych se s vámi naopak chtěla podělit, je poměrně příjemná věc, na kterou jsem během těch tří dnů přišla, a totiž to, že ono to vlastně není zase tak hrozné...

Měla jsem představu, že profesori tam sedí, kladou nepříjemné otázky, a když zjistí, že něco nevíte, začnou do toho dloubat. To, čeho jsem byla svědkem, byl však naprostý opak – všichni zkoušející byli milí, spíše se snažili pomoci, a pokud se objevilo něco, co maturant nevěděl, nechali to být a stočili konverzaci na jiné téma.

Ačkoliv pro mě byl tento přístup poměrně překvapivý, je vlastně docela logický. Podle výsledků maturit se sestavují různá hodnocení vzdělávacích institucí, takže je určitě v zájmu školy, aby známky byly co nejlepší. A navíc maturita je něco povinného, co bude rozhodovat o dalším vývoji našich životů, takže profesori nám určitě nechtějí po osmi letech snažení zkomplikovat budoucnost kvůli směle při losování otázky.

Abych tento svůj text shrnula do nějaké základní myšlenky: ačkoliv jsou maturity určitě nepříjemné a člověk pro jejich úspěšné absolvování musí něco udělat, není to tak strašné, jak si každý z nás představuje. A určitě to všichni zvládneme.

Na závěr bych ještě doporučila všem sextánům, kvintánům a případně i mladším, aby příští rok využili tu příležitost a šli se na nějaké maturity podívat – můj článek sice může být uklidňující, ale přesvědčit se na vlastní oči je určitě efektivnější... A všem svým spolužákům, které to příští rok čeká, přeji hodně štěstí!

Dominika Hemanová, septima

Minirecenze

Srdce temnoty

Film Apokalypsa režiséra Francise Coppoly zná kde kdo. Málokdo už ale ví, že předlohou kultovního snímku je u nás nepříliš známá novela anglického spisovatele Josepha Conrada z roku 1902. Srdce temnoty (Heart of Darkness) se odehrává na konci 19. století. Popisuje plavbu námořníka Marlowa, který se na parníku vydává proti proudu řeky Kongo do neprobádaného srdce Afriky. Jeho úkolem je přivést slonovinu a hlavně – najít pohřešovaného vedoucího obchodní stanice Kurtze, který je opředen mnoha tajemstvími. Kurtze ho po týdnech plavby nalézá a zjišťuje, že v divočině zešlehl a ovládl domorodce, kteří jej slepě uctívají.

Kniha má sice jen okolo sta stran, ale musím se přiznat, že nic tak promyšleného a intenzivního jsem v životě nečetl. Jak se Marlow po divoké řece blíží k cíli, napětí roste, jako by se celý text zhušťoval. Popisy exotické krajiny i Kurtze coby člověka, který propadl čirému zlu a těm nejnižším lidským pudům, jsou neskutečně živé, každé slovo a věta tu má své nenahraditelné místo. Radost z četby střídají pocity čirého zoufalství. Zatímco na Marlowa čekají mnohé nástrahy, o moc lehčí to nemá ani čtenář. Přelouskat tuhle knihu je boj (zvlášť pokud se ji rozhodnete číst v originále, takovou slovní zásobu jsem jaktěžživ neviděl). Ano, pouhých sto stran a dalo by se toho tolik rozebírat. Formát minirecenze mě (naštěstí!) omezuje, takže to utnu – tohle si prostě musíte přečíst. Ale pouze na vlastní nebezpečí!

David Chytil, septima

The Circle

Mae Holland (Emma Watson) je obyčejná mladá holka. Její život převrátí naruby pracovní pohovor a následné zaměstnání v dynamické společnosti Circle, jakémsi konglomerátu Googlu, Applu a Facebooku. Filmu nechybí líbivé názvy pro všední věci (nováčci jsou třeba nazýváni pulci) ani vizionáři, mezi něž patří také šéf celého systému Eamon Bailey (Tom Hanks). Jeho ideálem je demokratičtější, sdílenější, otevřenější svět skrze moderní technologie. Opravdu je ale všechno tak ideální, jak se zdá? Snímek nabízí i odvrácený pohled, kdy společnost za všudypřítomnou propojenost a blahobyt platí daň v podobě absolutní a v zásadě dobrovolné ztráty soukromí. V děsivě orwellovské vizi blízké budoucnosti podle románu Davea Eggerse, kterou určitě stojí za to vidět, exceluje kromě již zmíněných i již bohužel zesnulý herec Bill Paxton.

Film doporučuji ke zhlédnutí všem divákům, ať již patří k zastáncům či odpůrcům počítačů a vyspělých technologií.

The Circle. Drama/sci-fi/thriller. Režie: James Ponsoldt. Scénář: Dave Eggers, James Ponsoldt. Hrají: Emma Watson, Tom Hanks, John Boyega a další.

Lukáš Svoboda, sexta

OLDstars

Pivo. Divadlo. Klobásy.

Umělecká skupina OLDstars pořádá letos na počest kulatého 401. výročí Shakespearovy smrti třídní divadelní festival v Roudnici nad Labem. V duchu mistrových her jsme pro Vás připravili krátké rozhovory přímo s umělci.

Romeo, Romeo, kde jsi můj Romeo?

Na křídlech lásky (k divadlu) přeletěl jsem zed'.

Let lásky nezastaví ani hradby (kláštera).

Co láska (a mládí) může, to i udělá,
a tvoji příbuzní (či počasí) mi nezabrání.

Samuel Toman, v roli Romea

Být či nebýt?

V klášteře? No jasně! To je oč tu běží! V Roudnici jsem nejvíc!

Tereza Kaucká, v roli Ofelie

Je to, co vidím před sebou, snad dýka? A jílcem ke mně?

To není dýka, ale kolík! Postav si svůj stan!

Kryštof Lepšík, v roli hlavního technika

Když do nás píchnete, neteče z nás krev? Když nás lechtáte, nesmějeme se? Když nám dáte jed, neumřeme?

Na jevišti? Ne! To jen jako. Ostatně, příspěť na klášter není otrava! Hned celou librou!

Martin Satoranský, v roli Šajloka

Kdy my tři sejdem se zase?

14. července na studentském benefičním divadelním festivalu v klášteře v Roudnici nad Labem.

Hnus je krása, krása hnus,

smrdutou mhou teď letět zkus.

Tereza Střihavková, v roli Čarodějnice

Více informací o festivalu na oficiální facebookové stránce/ události „OLDstars on the ROUD“ nebo na webu www.oldstars.cz

studentský benefiční divadelní festival
OLDstars ON THE ROUD



14.–16. 7. 2017

klášter v Roudnici nad Labem



www.oldstars.cz

[fb/oldstarsontheroud](https://fb.com/oldstarsontheroud)

Osm let a co teď?

Nápis, kterého jsme si za těch pár let všimli asi všichni. Ať už je jeho historie jakákoliv, tak zpráva je jasná. Možná si také říkáte, jak to uběhlo a stále ubíhá, ale za necelý rok nás čeká maturita. Většina z vás se na ni nejspíše moc netěší a obává se jí, k tomu je jistě mnoho důvodů. Ale s maturitou je i jeden důvod, proč se jí já osobně nemohu dočkat, a tím je konec na této škole.

Nebojte se, toto zamyšlení není nenávistný text o PORGu. Je tu však jedna věc, která se na mě čím dál tím více projevuje. A tou je to, že osm let je opravdu hodně, a to ještě nejsem ani na konci. Vždycky jsem jako malý primán/sekundán přemýšlel, jaké to bude, až jednou také budu ten starší student na chodbě, který už na té škole něco zažil. Teďka zjišťuji, že je to vlastně pěkně na prd. Jak se říká, člověk se nejvíce mění během puberty a ta už u mne asi skončila. Když se tak ohlédnu na uplynulá léta na PORGu, tak je to pro mě takový mix všeho. Opravdu jsem se během těch let hodně měnil, jako asi všichni z nás. Každý rok to byli jiní lidé, se kterými jsem se nejvíce bavil. Ale od té doby, co jsem se vrátil z Ameriky, se toho moc nezměnilo. A z toho usuzuji, že období puberty je nejspíše pryč.

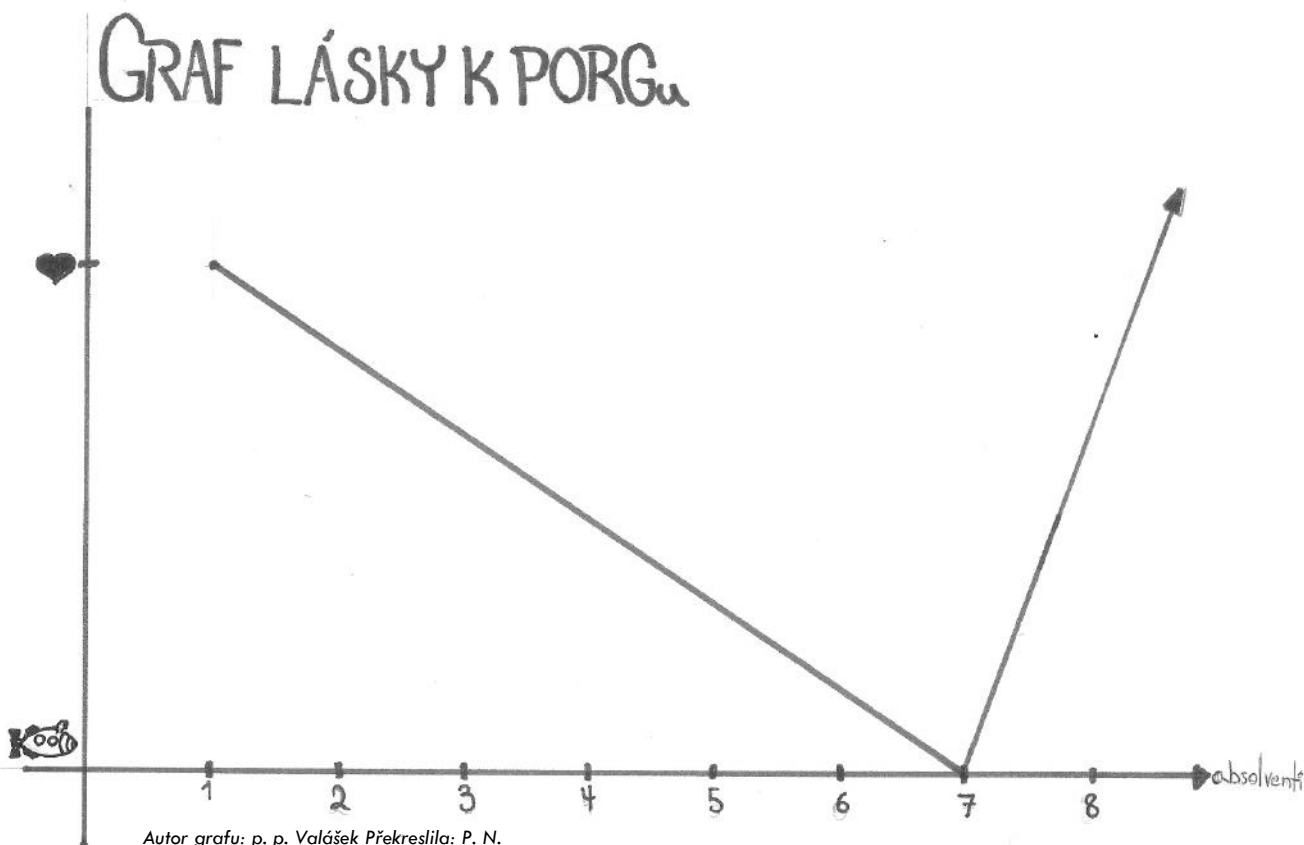
A proč je to vlastně špatně, mohl by se někdo zeptat. No zejména proto, že v mých očích jsou pro mne na PORGu karty rozdány. Tím chci říci, že jsem tak nějak vyčerpал svůj okruh potenciálních kamarádů. O některých lidech mohu říci, že s nimi v kontaktu více či méně zůstanu i po maturitě, o ostatních zase mohu říci, že je možná v roce 2020 potkám náhodou na Václaváku, a to je asi tak všechno. A tato myšlenka mě strašně štve, rád poznávám nové lidi a vytvářím si nové kamarády. Ale když váš primární zdroj přátel je vyčerpán, tak už vám nezbyvá nic jiného než využívat sekun-

dární zdroje, které bohužel nikdy nebudou tak efektivní jako škola, kde trávíte polovinu dne. Je to jako když jedete na chatu, kde neteče voda a musíte si ji tam dovézt v barelech. Váš zdroj je zkrátka omezen a záleží jen na vás, kolik těch barelů si tam dovezete. Ale nikdy to nebude jako pohodlí tekoucího kohoutku. Paradoxně, na PORGu nám ta voda taky moc neteče...

V tomto ohledu dost závidím Robinovi, který po čtyřech letech odešel na Keplera. Abych pravdu řekl, tak jsem půl roku plánoval to samé. Jediný rozdíl je v tom, že když z ničeho nic přišel deadline podávání přihlášek, tak já jsem asi ždímal poslední část své puberty a radši jsem šel hrát počítačové hry, kdežto Robin ji dal dohromady a s tátou odvezl na Keplera. Nevím, jak bych se ve finále rozhodl, zda bych opravdu odešel, anebo ne, ale pokud něčeho v životě lituji, tak je to právě to, že jsem tu přihlášku vůbec nepodal.

Zkrátka PORG je opravdu škola rodinná a všichni víme, jaké jsou rodinné dovolené – po nějaké době vás začnou pěkně štítat. Ale ve finále na ně docela rádi vzpomínáte. Což bez pochyby platí i o PORGu, už nastal čas, kdy bych to nejradši utnul. Ale určitě toho nelituji, malá útulná škola má jistě něco do sebe. Na druhou stranu, větší školy mají určitě jiné výhody.

Adam Tůma, septima



Chvilka poezie

(NE)tvor

Na vrchu potravního řetězce je tvor
Co s tvory jinými nemá slitování
Dovede být necitlivý gladiátor
Jeho hněvu se pak už nic neubrání
Proč ale naučil se stínat hlavy?
Tak odkud pak všechno to zlo pramení?
Když vezme zbraň, zmizí všechny dobré mravy
Proč bere život jen pro pobavení?
Na vrchu potravního řetězce je tvor, někdy však spíš netvor

Dominik Kučera

Dva přátelé ze základky se míjejí na vlakovém nádraží

Já tebe znám a ty mě ne,
takže se zkrátka mineme.

Jen šeptem pozdrav vyslovím;
poznals mě? To se nedozvím.

Člověk nechce volat, vždyť co když se mylí,
všichni z nás se přece nějak proměnili!

Dřív jsme se znali a co s tím?
Ted' když tě vidím, nezdravím.

„Kam ses to dostal?“ chci se ptát
a mám se k tobě vůbec znát?
A co ty ke mně?

Skloníme radši tupě hlavu
a mineme se bez pozdravu,
z principu nehledíme zpátky,
my kamarádi ze základky.

A že přátelé jsme kdysi byli,
tu vzpomínku už jsme potlačili.

Petra Nosková

Nemoc

Má duše trpí nemocí!
Trpí jí ve dne, za noci...
Básníci klejí toto postižení,
ale jejich slova velmi málo změní.
Tahle nemoc zničí všechnu poezii,
ale ač krutá aspoň nezabíjí.
Však na psaní je při ní každá ruka levá,
takový je zánět básnického střeva.

Petra Nosková

Neupřímní milenci

Mluvíme opatrně jako cizinci,
jsme jenom hrdí nonšalantní lháři,
já a ty dva, dva těžcí zločinci,
provinění zradou upřímnosti tváří.

Jsme mistři figlů, mistři sebeklamu,
žonglujeme zlehka se slovy,
ocelové nervy, srdce z porcelánu,
hlavně ať ten druhý se nic nedozví.

Nechceme se hádat, máme svoje tabu,
půjdem, kam až srdce dovolí.
Budem spolu dvojka konverzačních sraů,
jednou naše nervy ale povolí...

Petra Nosková

Večer

Večer je trpká bezinková šťáva
s příchutí tmy a vůní života,
co s každým douškem rozhřešení dává;
večer je ticho, samota.

Uplyne a zmizí, zbudou jenom slova,
jen ty, tvůj stůl a trocha Lermontova.

Petra Nosková

Noční vlak

Za okénkem venku míhají se stíny,
vylidněných vesniček a měst,
země plné strachu, rozkladu a špíny
a stop lidí v blátě opuštěných cest.

Téhle teskné noci opouštím svou zemi,
mizím z války hnané jenom ambicemi,
kryje mě jen slovo příměří,
co mu už nikdo nevěří.

Kdo ví, že se tady ještě pořád střílí,
i když jsme se z novin dávno vytratilí?
Kdo ví, že tu jedu po půlnoci sám?
Kdo ví, že svůj domov tady zanechám?

Za okénkem tančí poblázněné stíny,
jak tak nočním vlakem prchám z Ukrajiny.

Petra Nosková

Létáme dolů

Vyplová noční bárka z loděnice,
na mostě sedíš mírně zpít,
až se Hrad střetne s špicí půlměsíce,
tak na křídlech k němu můžeš vyrazit.

Vždyť nebe je modré jen odrazem vody!
A řeka je vlastně taky oblohou!
Je obrazem světa, naší nesvobody,
v ni bytosti lidské spadnout nemohou—
padají vzhůru.

Za chvíli už vzlétneš vinou gravitace
a obdivovat budeš, i když jenom krátce,
jak zrcadlí se nebe na zem, země na nebe,
jeden na druhého, sami na sebe.

Jsou modré.

Petra Nosková

Bude?

Na náplavce takhle v létě,
slunce hřeje voní dálka,
malé dítě zeptá se tě:
„Paní, prosím, bude válka?“

Míříš domů v zamyšlení,
odpovědi hledáš všude;
válka, která zatím není,
jak máš vědět, jestli bude?

Doma dlouho po setmění,
sedíš, piješ, stále nevíš,
válka, která zatím není,
možná bude, tak se bojíš.

Petra Nosková

Noční nebe nad Chicagem

Spadaly hvězdy z nebes na plakáty,
spadaly jako ovoce,
znají už stesky, nálezy i ztráty,
hlad, smůlu, vleklé nemoce.

Lampy jim vzaly místo na nebesích,
zakryly měsíc, ukradly jim jas,
v přesvětlené noci volně po ulicích
toulají se hvězdy přímo vedle nás.

Našly si své místo v světě velkoměsta,
zpívají a hrají v jeho sevření,
na nebi jich zbylo kolik? Jedna ze sta?
Nebo už tam možná žádná ani není...

Petra Nosková

Silueta

Jsi obrys proti oknu, silueta,
jsi vůně, dotyk, ukončená věta;
noční tmou plane tvoje cigareta,
rudé oko bohů, žhnoucí centrum světa.

Vteřinami blízcí, světy vzdálení,
oddechujem klidně zcela chladní k touze;
v životech a tělech, našem věznění,
nesvedla nás láska, ale jenom nouze.

Oblékneš si kabát, zmizíš bez loučení
a ani já nemám slova pro tebe...
Jak chce popřít půlnoc, svatojánské snění,
zoufale se škrábe slunce na nebe.

Petra Nosková

Trocha hořkosti

Život je sladký, ma dolce vita,
úsměv do rámečku—na portrét,
ta trocha kávy, ta se nepočítá,
hořká je mysl, přesladký svět.

Poprašek moučkového cukru
a člověk si ještě trochu přisladí,
symfonie štěstí, harmonie divů;
dnes nehraje hořkost, hořkost neladí.

Ty falešné noty ale nějak chybí...
V přeslazeném světě hnaném náhodou,
kde je všeho příliš, kde se všechno líbí,
mě jedině hořkost drží nad vodou.

Petra Nosková

Libeňský večerní zloděj

Mlčící budovy, mlčící ulice,
váhají parčíky, váhají tisíce;
sleduješ pilíře nesoucí oblohu,
jak takhle k večeru postáváš na rohu,
bojíš se tmy?

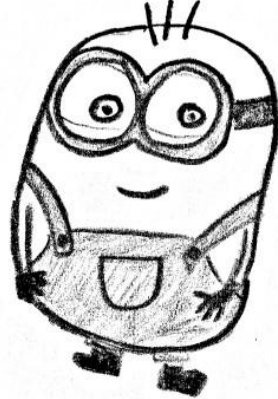
Lampy se třesou ve vlastním stínu,
vyrvané srdce nabízíš vínu,
sedáš si pod světlo, lupiči! Vrahu!
Zabíjíš sebe, sám okrádáš Prahu!
Stydíš se?

Do tváře udeří šedivý sníh,
jak hejnu holubů přiznáváš hřích,
slov je moc málo, zvláště když je poztrácíš,
zatímco po čtverci kroužíš a navracíš
témata, myšlenky, které už nechtějí,
tak se ti člověče holubi vysmějí.

Petra Nosková

La page française

Je suis en forme.



En forme de rond...

Toto arrive à l'école un lundi matin:

Professeur: „Toto, où est ton devoir de maths?“

Toto: „Il s'est suicidé, Madame.“

Professeur: „Comment ça?“

Toto: „Il avait trop de problèmes!!“

Un gars dit à son voisin:

- „Un conseiller municipal a fait du porte à porte ce matin. Il demandait si on voulait bien faire un don pour la construction de la piscine municipale.“

- „Ah ? Tu lui as donné quelque chose?“

- „Oui! Un litre d'eau!“

Un gamin, perpétuellement inquiet, demande à ses parents:

- „Est-ce que j'ai été adopté?“

- „Pas encore. Nous n'avons mis l'annonce qu'hier!“



1



2



3



4



5



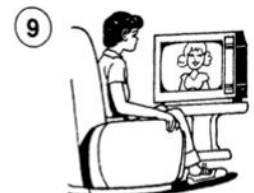
6



7



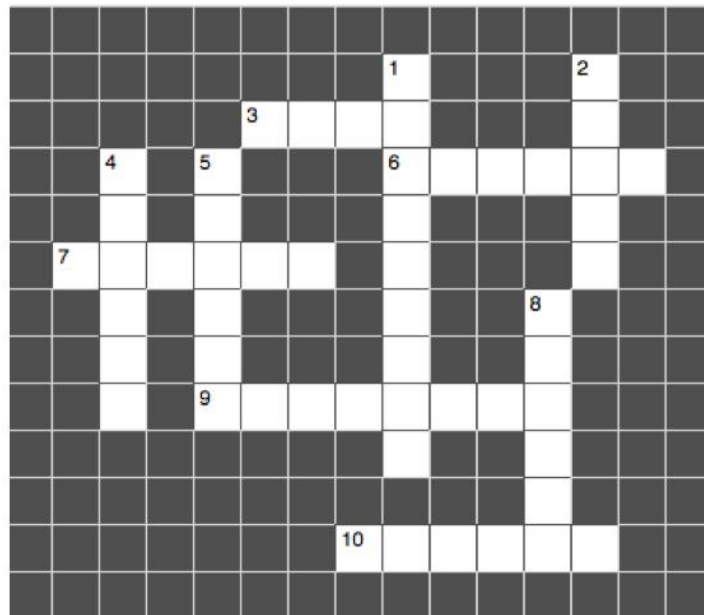
10



9



8



Die Deutsche Seite

Nach dem langen Winter ist es draußen endlich warm.* Leider mussten wir uns von Oktava 2017 verabschieden.*
 Alle Texte sind fast fertig und wir freuen uns auf die Sommerferien!
 Wir alle lieben Lieder von Rammstein, aber kennt ihr die Texte? Ergänzt die fehlenden Wörter (mit kleiner Hilfe)!

Amerika, Rammstein

R: We're all living in Amerika

Amerika ist wunderbar

We're all living in Amerika

Amerika

Amerika

Wenn getanzt wird will ich führen

Auch wenn ihr euch 1 dreht

Lasst euch ein wenig kontrollieren

Ich zeige euch wie's 2..... geht

Wir bilden einen lieben Reigen

Die Freiheit spielt auf allen 3.....

Musik kommt aus dem 4.....

Und vor 5..... steht Mickey Mouse

R:

Ich kenne 6..... die sehr nützen

Und werde euch vor Fehltritt 7.....

Und wer nicht 8..... will am 9.....

Weiss noch nicht dass er tanzen muss

Wir bilden einen lieben Reigen

Ich werde euch die Richtung zeigen

Nach Afrika kommt 10.....

Und vor Paris steht Mickey Mouse

1. Wenn man ohne Leute ist, ist man....
2. Gegenteil – nicht falsch, aber....
3. Das Musikinstrument, das Sherlock Holmes spielt.
4. Der Präsident der USA wohnt in dem....
5. Die Hauptstadt von Frankreich.
6. Wenn man geht, macht man kurze oder lange....

R:

We're all living in Amerika

Coca Cola, Wonderbra

We're all living in Amerika

Amerika, Amerika

This is not a love song

This is not a love song

I don't sing my mother tongue

No, this is not a love song

R:

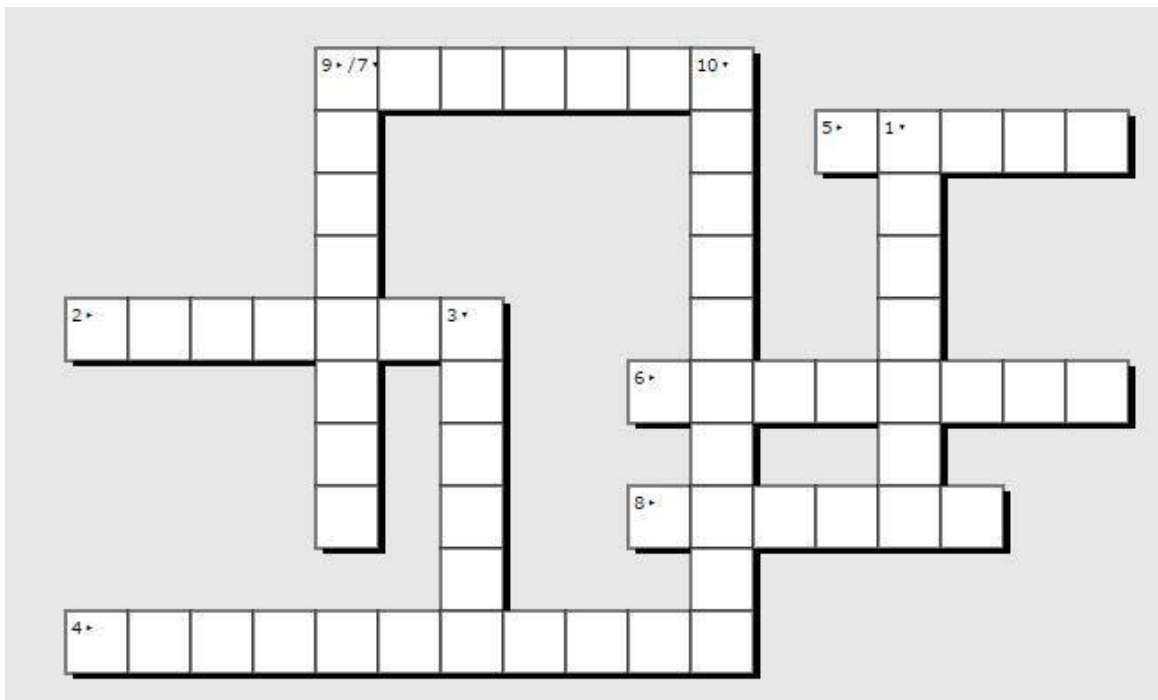
We're all living in Amerika

Coca Cola, Sometimes war

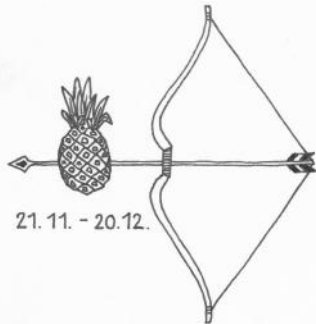
We're all living in Amerika

Amerika, Amerika

7. Vor einer Gefahr muss man sich....
8. Auf dem Ball alle Leute....
9. Gegenteil – nicht Anfang, aber....
10. Die Person, die in Amerika Geschenke zu Weihnachten bringt.



Horoskop na léto



21. 11. - 20. 12.

Sřelec

Toto léto si musíš dávat pozor na to, abys nepronásledoval/a ideu nebo zájem, co za to nestojí, a nepromarnil tak léto. Udělej si jasno v tom, co chceš podniknout, a pak se tomu věnuj. Hvězdy podpoří tvou snahu a tvá těžká práce přinese ovoce ve formě nebývalého úspěchu. Dej si ale pozor na automatické pračky a dívky v rudých šatech, neplyne z nich pro tebe nic dobrého.



21. 4. - 20. 5.

Býk

Čeká tě léto plné pohody, klidu a slunce. Téměř nic tě nedokáže rozladit nebo přimět k nějaké aktivnější činnosti a obecně se tvůj čas ponese ve znamení příjemné prokrastinace. Pokud máš tedy nějaké akčnější plány, budeš muset vynaložit extra energii na to, aby se ti je podařilo uskutečnit. Nicméně pokud už se do něčeho pustíš, bude to rozhodně stát za to a vynaložené energie nebudeš litovat. Vyvaruj se ale lidí čtoucích Dostojevského a koncertů vážné hudby v metru, tvá aura by tím mohla být negativně ovlivněna.



21. 7. - 20. 8.

Lev

Mars ti bude velet, aby ses hrdinně vrhnul/a vstříc každé výzvě, která se před tebou toto léto objeví, a překonal/a ji hrubou silou. Měl/a bys však naslouchat i zklidňujícímu hlasu Venuše, která ti bude našeptávat, že ne vše, co ti bude toto léto stát v cestě, je nutno zničit a že ne vše, co vypadá jako překážka, jí skutečně je. Najdi rovnováhu mezi těmito dvěma hlasy a tvé léto bude naplňující a úspěšné. Jediné nebezpečí ti toto léto hrozí ze strany indukčních desek a terejů modronohých, vyhýbej se jim obloukem!



21. 10. - 20. 11.

Štír

Po poměrně turbulentním červenci tě čeká poklidný srpen. Tvé léto se tak ponese ve znamení protikladů. Věci se budou zdát černobílé a ty půjdeš z jednoho extrému do druhého. Nenech se tím však vyvést z míry a užívej nových zkušeností. Ber věci tak, jak přicházejí, a nenech se unavit ani zaskočit. I přes veškerou touhu poznávat a objevovat se ale vyhýbej neonovým nápisům, disko koulím a koncertům Michala Davida, mohly by zcela rozhodit křehkou rovnováhu tvého léta.



21. 6. - 20. 7.

Rak

Toto léto ti nepřinese mnoho povalování se a nicnedělání – dokonce přímo naopak! Zdá se, že se vůbec nezastavíš. Čekají tě aktivní a velmi nabitě měsíce. Nezapomeň však také relaxovat, jinak ti hrozí zdravotní problémy z přílišného vypětí. Aby ses jich vyvaroval/a, hvězdy ti doporučují nosit červené ponožky a vlasy sčesané dozadu, abys podpořil/a léčivou energii svého těla.



21. 5. - 20. 6.

Blíženci

„Drž se toho, co znáš,“ takové je motto tvého léta. Nenech se zaslepit pozlátkem nových přátel a možností, pravděpodobně skrývají něco, co by se ti nemuselo líbit. Pokud se přeci jenom rozhodneš zkusit nové věci, postupuj opatrně a pomalu. Není vyloučené, že bys mohl/a narazit na úžasné věci, ale musíš se mít více na pozoru než jindy. Obzvláště se vyvaruj lidí s růžovými converskami – ti pro tebe mohou být i potenciálně nebezpeční. Nejméně riskové pro tebe bude, když se budeš držet zavedené party a podniknete něco spolu.



Ryby

Ať jsi momentálně spíše samotář nebo naopak nemůžeš být chvíli o samotě, toto léto se ponese ve znamení společnosti a zábavy ve velkých kolektivech. Nenech se zaskočit a rozhodně neodmítej pozvání na párty a skupinové výlety. Jinak bys mohl prošvihnout legendární zážitky! Jen si dej pozor na zájezdy do Liberlandu a věci s oranžovými proužky, mají totiž tendenci ničit skupinového ducha.



Kozoroh

Máš za sebou rok plný turbulencí a zážitků, kterým ses prohnal bezhlavým tryskem, proto by nebylo od věci využít léta ke zpomalení a odpočinku. Uspořádej si vše, čehos za tento rok dosáhl/a, a ujasni si své plány do budoucna. Užij si tedy léto plné rozvážného přemítání a relaxace, to ti pomůže vstoupit do nového školního roku s jasným cílem a obnovenou energií. Tvou schopnost odpočívat mohou negativně ovlivnit ořechy kešu a kostkované košile, proto se jim raději vyhni.



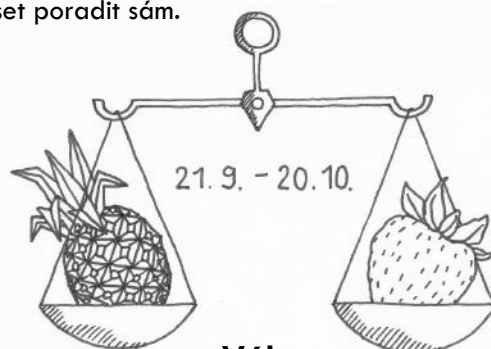
Panna

Inspirace a tvořivá energie se k tobě řítí nezadržitelnou rychlostí, a proto pro tebe bude nadcházející léto plné nových nápadů a myšlenek. Je velice pravděpodobné, že vytvoříš nějaké zcela výjimečné dílo. Nenech tedy lenost či počáteční neúspěch, aby tě odradily, pokud vytrváš, tvá snaha bude nakonec korunována úspěchem. Sťez se však pojiždých stánků s hot dogy, salmonela je nepřijemná.



Vodnář

Opusť pro jednou pohodlí známých vod a vydej se na ne-prozkoumané území. Toto léto ti hvězdy přejí, a tak se neboj experimentovat a improvizovat, štěstí bude stát při tobě. Nejvíce v tobě pak hvězdy budou podporovat nutkání opustit na nějakou chvíli společnost a vydat se naslepo do přírody. Pokud se rozhodneš toto volání uposlechnout, čekají tě nevšední zážitky. Nevěř ale záhadným mužíkům s plnovousem a nic si od nich neber! Na své cestě divočinou si budeš muset poradit sám.



Váhy

Ve tvém osudu je patrný zlomový zvrat, během tohoto léta tě čeká náhlá a nečekaná změna, která ovlivní tvůj život na několik příštích let. Je ovšem pouze na tobě, kterým směrem tě tato událost navede, proto si své činy dobře rozmyšlej. Hlavně nezapomeň udržovat duši i tělo v rovnováze a nezanedbej své zdraví, které může být negativně ovlivněno hlavně mikrovlnnými troubami a exponenciálními rovnicemi, dej si na ně tedy pozor.



Beran

Hvězdy na tebe toto léto shlížejí z oblohy laskavě a dávají ti skvělou příležitost zkoušet nové věci. Vzdej se tedy své pověstné tvrdohlavosti a vydej se vstříc neznámému. Neplánované výlety, změny image a hledání nových přátel a známých budou toto léto téměř jistě úspěšné, takže se nemáš čeho bát. Jediné, čeho by ses měl vyvarovat, jsou nástěnné malby a pizza v metru, hvězdy tyto věci neschvalují. Pokud by ses k nim příliš přibližoval, mohl by tě stihnout jejich

Váš astrolog: Petra Nosková Ilustrace: Eliška Hachová

Blázníš? No a!

Z rozvrhu na mě skoro křičí žlutě vyznačené hodiny. No jasně, vždyť jsou maturity, to je zase nějaká přednáška. Kouknu se blíže na nadpis, Blázníš? No a! speciálně pro kvintu. Aha, to by nemusela být taková katastrofa, aspoň to není desátá přednáška na téma třídní kolektiv nebo kouření.

Ve třídě to po biologii, a tedy před přednáškou, vše zvedavostí a očekáváním. Všichni se snaží odhadnout, co by to asi mohlo obsahovat, zvláště když to zabírá téměř celý den. O přestávce za námi přichází paní profesorka a čte nám, o čem to vlastně bude. Všichni poslouchají, ale nikdo z toho moc není moudrý. Prostě uvidíme.

Po přestávce tedy do třídy vchází pět cizích lidí, ale k nám do kolečka si sedají pouze dva, Tomáš a Ivana. Ti zbylí tři, jak jsme se záhy dozvěděli, se na nás přišli jen kouknout, aby získali nějakou představu, jak to probíhá. Hlavní moderátorkou je Ivana, která pracuje ve Fokusu Praha, což je společnost, která dlouhodobě pracuje s lidmi s duševními nemocemi.

Během úvodního kolečka se každý představuje, říká, k jakému počasí by připodobnil svou aktuální náladu, a co ode dneška očekává. Překvapivě je většina z nás velmi kreativní a konkrétní s udáváním počasí, v širokém výběru se najde i například ranní opar na horách, tak kolem jednácté dopoledne.

Vzhledem k tématu přednášky je všem jasné, že se nějakým způsobem budeme bavit o „bláznech“. Ivana se nás ptá, co nám toto označení vlastně evokuje. Jak se chová, a jak na první pohled vypadá někdo, koho bychom za blázna označili? Naše třída je poměrně hovorná, o něco více, než bych očekávala, a přichází se spoustou nápadů. Poté trochu zabředneme i do mírného rozpitvávání slova blázen a jeho pejorativnosti.

Po krátkém vyblbnutí formou předvádění různých typických znaků bláznů se vracíme k o něco vážnější debatě. Vyjmenováváme a píšeme na papír všechna možná duševní onemocnění, která nám přicházejí na mysl. Ať už to jsou takové běžnější, jako třeba alkoholismus, nebo výjimečnější, jako například schizofrenie či maniodepresivní psychóza. Podaří se nám jich nakonec vyjmenovat docela dost, takže papír je poměrně zaplněný.

Postupně začínáme rozebírat jednotlivé nemoci. Říkáme si, že mezi nejčastější patří třeba taková spíše civilizační nemoc, a to deprese. Snažíme si uvědomovat, že to, čemu my vlastně říkáme deprese, je spíše akorát špatná nálada či lenost, ale že člověk s diagnostikovanými depresemi není schopen cokoli dělat, ani se zvednout z postele a někam dojít. (I když zrovna s tímto úkonem máme po ránu problém asi všichni.)

Takhle postupně rozebíráme všechna témata, nebo spíše onemocnění, vypsána na papíře. Uvědomuji si, že jsem toho o nich vlastně moc nevěděla. Doufám, že zbytek bude také aspoň trochu přínosný a něco se dozvím.

Po krátké pauze, během které se opět trochu rozveselíme (především díky naplnění žaludků), si sedáme do kolečka. Ivana nám vysvětluje druhou část dnešního programu. Losem se rozdělíme asi do čtyř skupinek, z nichž každá má své zadané téma. Můžeme to pojmout jakkoli, ale naším úkolem je ten zadaný problém nějak znázornit. Rozcházíme

se tedy každý do jiného koutu třídy a začínáme tvořit. Tvořící část nebyla zas tak zajímavá, přeskočím tedy k samotné prezentaci. Byla jsem docela zaskočena tím, jak se od sebe témata lišila. První na řadě byla scénka, ve které byl člověk, jenž byl postihnut bludy. Působil trochu jako opilý, nevěděl o sobě, nevěděl kde je, vymýšlel si nereálné věci.

Následující scénka měla téma o dost těžší. Měla nějak zobrazit duši, jak si ji prostě lidé představují. Musím autory velmi pochválit, protože já sama bych vůbec netušila, co s tím. Obzvláště jsem ocenila na koleni vymyšlené a sepsané básničky.

Další byla na řadě schůze bytového družstva, které rozhodovalo, jestli se přistaví chráněný byt pro dva schizofreniky. Samozřejmě byla část pro a část proti, přičemž nakonec zvítězila ta část proti.

Poslední scénkou byla ta naše, kde se šlo pár kamarádů zeptat psychologa, jak se mají chovat ke kamarádovi, který se pokusil o sebevraždu a za chvíli se vrátí do školy. Každou tuto scénku jsme si všichni rozebrali a přemýšleli, jak by bylo asi v dané situaci ideální se zachovat, jak ji řešit nebo co to pro nás znamená. Tedy nějaký svůj názor. Ted' ale přicházím k poslední, pro mnohé z nás nejzajímavější části. V té se totiž slova chopil Tomáš, který během celého dne víceméně nic neřekl. Sdělil nám, že má diagnostikovanou paranoidní schizofrenii a že je s námi proto, aby se podělil o to, jaké to vlastně je, co to znamená. Zkrátka abychom si nemysleli, že schizofrenici (nebo samozřejmě i jinak duševně nemocní lidé) nejsou nějakí marťani nebo zločinci, ale obyčejní lidé, u kterých to často ani nepoznáte. Vyprávěl nám, že to bylo až v poměrně vyšším věku, kdy mu to diagnostikovali. Mluvil o svém prvním záchvatu, nebo tedy „atace“, která se projevuje především bludy. Tedy že si myslí nebo věří naprosto absurdním věcem, třeba že je Ježíš a za dva dny končí svět. A o tom přesvědčuje pak všechny kolem sebe.

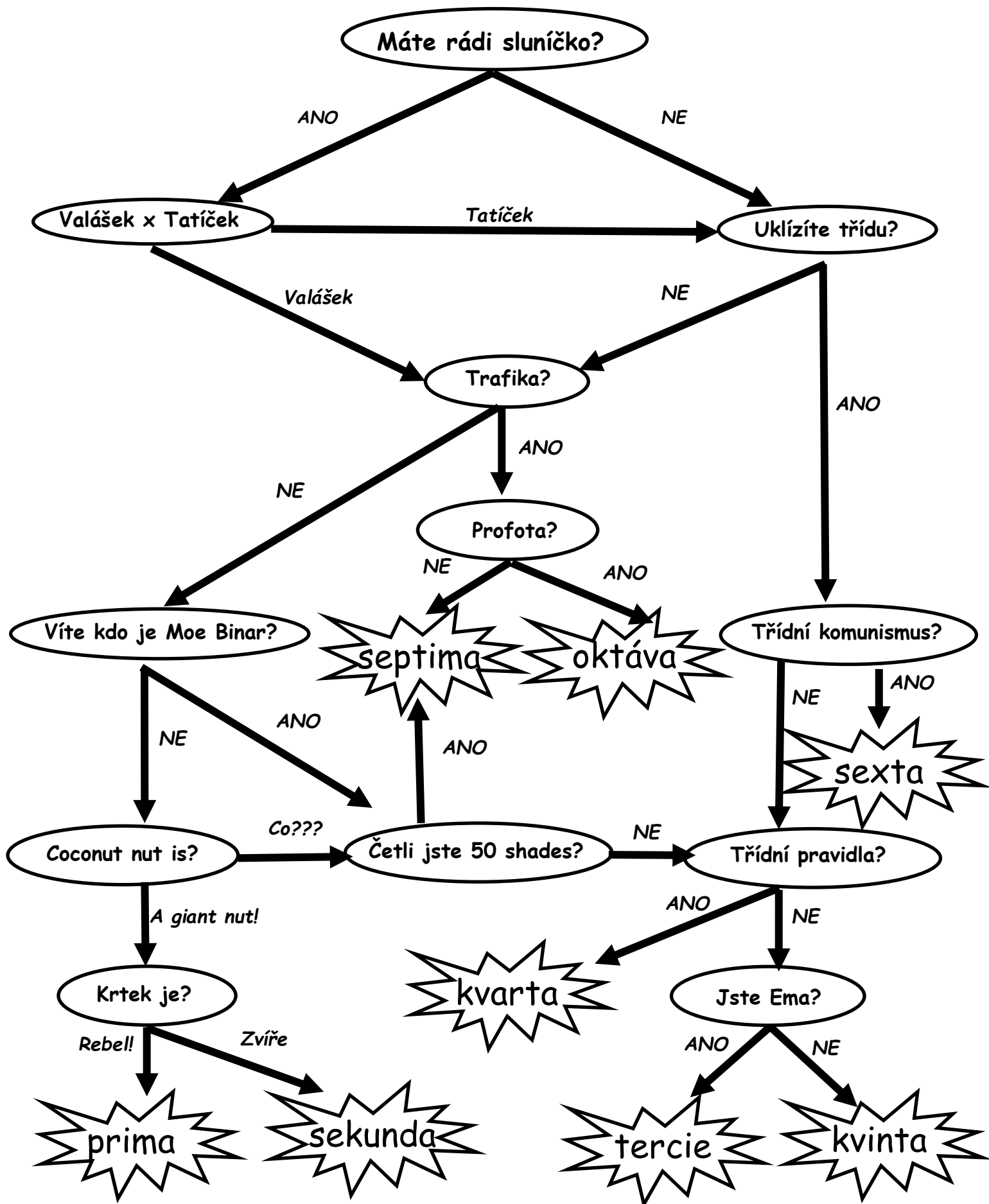
Říkal, že byl dva měsíce v Bohnicích, ale že mu to vlastně připadalo zbytečné. Nasadili mu těžké prášky, které ho spíše ničily, a prý tam byla také strašná nuda.

Pak nám dal prostor na otázky. Překvapivě jich nebylo málo, i když mnohé z nich pokládala paní profesorka, hodně lidí napadala spousta dobrých a podstatných věcí, na které se zeptat. Všichni jsme byli na konci tohoto povídání trochu zaražení, protože jsme stále přemýšleli o tom, jaké to asi je, mít něco takového diagnostikované, nicméně jsme Tomášovi všichni upřímně poděkovali, že se s námi dokázal o něco takového podělit.

Jak bych to shrnula? Jsem ráda, že nám tato přednáška naplnila den (a to nejen proto, že nám odpadla spousta hodin). Neměla jsem žádná očekávání, ale rozhodně se mi to líbilo. Začínám si více uvědomovat, že lidí kolem mě, kteří nějakou takovou nemocí trpí, není málo, ale také se není čeho bát, protože to jsou lidé jako my.

*Kačka Kubicová, septima
(retro článek z kvinty, ale stále aktuální)*

Do jaké třídy skutečně patříte?



Literární příloha

Nebe a země

Letní nebe je plné poztrácených hvězd. Horká červencová noc se nepodobá žádné jiné noci v roce. Věřím, že na venkově jsou letní večery plné cvrkotání cvrčků, šustotu trávy a příslibu soumraku. Ve městě jsou to noci plné zklamání. Po horkém vyčerpávajícím dni následuje stejně horká a vyčerpávající noc. Západ slunce nepřinese žádné ochlazení a pach propocené noci se jen smísí s pachem ulepené noci. Oblečení přilne k tělu jako druhá kůže; nezáleží na tom, kolikrát si umyjete ruce, stále se cítíte pošpinění, jako byste něco z toho města táhli s sebou. Jako tetování vpíté tak hluboko do kůže, že obaluje kosti. Letní město je plné poztrácených lidí, i když možná spíše roztráštěných než ztracených. Letní město není jako rozsypaná krabice korálků, je jako láhev vína vypadlá z opilcovy ruky, rozpadlé, nic ho už nedokáže poskládat.

To je to, co jsem se snažil zapomenout. A povětšinou úspěšně. Horečka letního města zaměstnává mysl. Mámi ji vzdušnými zámky stvořenými tetelením vzduchu. Jen víc nahlas, víc pítí, víc potu. S trochou štěstí se vám podaří ponořit se do toho šíleného snu. Budete se čím dál víc vzdalovat břehům přítelství, až zapomenete na to, co se vlastně děje. Ztratíte skutečnost obalamucením vábením současného okamžiku. Magie letního města spočívá v tom, že vás nechá zapomenout na problémy, strasti a starosti. Nevzpomenete si ani, že abyste zapomněli, trpíte horečkou, ani že na horečku se dá zemřít, ať už zachvátí tělo, srdce nebo mysl.

Vrávoral jsem od Burgese směrem domů a cestou jsem znechuceně ignoroval turisty. Odešel jsem dříve než obvykle, kvůli čemuž jsem se cítil ještě mizerněji. Burges z nějakého důvodu najal studentskou kapelu, i když podle kvality hudby možná platili oni jemu, aby je nechal hrát. Neměl jsem toho vypít tolik nebo alespoň ne tak rychle, ale jinak to nešlo. Hádám, že o kvalitě hudby něco vypovídá, když se nedá poslouchat ani po pěti panácích. Chtělo se mi si odplivnout, ale moje mysl se zdála být příliš vytižená přemýšlením o tom, zda by plivanec na rozpáleném asfaltu jen nezasyčel a nevypařil se, než aby byla schopná to skutečně udělat.

Oči se mi toulaly, z fasád domů na ulici a na zaprášené boty cizinců, na jejich šaty, rozmazané masky obličejů a provázky vlasů potem přilepených k hlavě. Svět se mi klidil z cesty a pohledy kolemjdoucích se mi až příliš okatě snažily vyhýbat. Neměl jsem jim to za zlé, byli příliš hluboko ponoření v noční můře letního města, než aby věděli, že sní. Snílci se vždycky, ať už instinktivně nebo vědomě, vyhýbají realistům a cynikům. Vrávoral jsem davy a ty se dělily a ustupovaly stranou, až jsem si připadal jako Mojžíš, pro něž se rozestoupilo samo moře. Část mě jim všem záviděla jejich sny. Věděl jsem, že pro mě už bylo pozdě, byl jsem probuzený natolik, že ani alkohol už nedokázal potlačit mé pochmurné vidění reality. Čím víc jsem pil, tím střízlivější jsem si připadal.

Kráčel jsem davy a skoro jsem se smál vlastní ironií. Zčásti jsem je všechny nenáviděl.

Jedinou dobrou věcí na snílcih je, že nejsou všude, neboť se stejně jako realistům vyhýbají místům, která by se jim mohla nelíbit. Čím víc jsem se vzdaloval z centra plného slavností a hudby, tím víc jsem se přibližoval realitě, již se ti, které jsem nechal za sebou, tak pokrytecky rozhodli nevidět. Existence jiného světa než toho jejich otevřeného, plného nadějí a zaměstnaného nepodstatnými starostmi, byla nad jejich chápání, něco v nich by se muselo roztrhnout napůl a rozdělit mysl v náhlé schizofrenii. Snílci o tom nemají nejmenší tušení, ale symbolickou hranici mezi dvěma městy, každým z jiného světa, je Papírový most.

Údajně se ten most nejmenuje Papírový, prý se honosí jménem nějakého generála z jakési války, prý je to pompézní název, jenž se dobře vyjímá na mapě města. To jméno ale není důležité. Všichni lidé, co znám, tomu mostu říkají Papírový, i když vlastně nikdo neví proč. Dřív mě bavilo vymýšlet příběhy, které tuto záhadu osvětlovaly. Nakonec mě ale všechny fantazie o ukrytých tajných smlouvách a papírových kamenech omrzely. Stejně jako mnoho jiných záhad mého života i tahle tak nějak zevšedněla a stala se pouhým faktem. Papírový most byl Papírovým mostem, nebylo třeba říkat nic víc.

Minula půlnoc, když jsem k němu konečně dorazil bludištěm nekonečně prázdných ulic. Jen občas se mi v cestě objevil nějaký tulák, zmateně bloumající mezi prázdnými výlohami. Žádný z nich nevěděl, co hledá nebo kam jde, někteří si možná mysleli, že to vědí, ale ve skutečnosti byli všichni stejně ztraceni jako já.

Na mostě jsem zaváhal. Zdálo se mi, že se i přes naprosté bezvětrí pohupuje sem a tam, jako by se pevný kámen změnil v prkna a provazy. Můj už tak nejistý krok zakolísal, až jsem téměř upadnul. Zoufale jsem se vrhnul k zábradlí, jako by to byla ta jediná věc bránící mému pádu do hlubin. Objímal jsem chladný kámen a čekal, až se svět ustálí. Můj tep napodoboval rychlost aut, jež se řítíla pode mnou. Dálnice 150 se nezklidňovala ani v noci. Nekonečný proud vozidel vytvářel zlatou řeku padajících hvězd, která zahanbovala nebesa. Tou hanbou jsem si byl jistý, neboť když jsem vzhlédl, všechna souhvězdí se skryla za oranžovým závojem, příliš plachá, než aby ukázala svojí tvář.

Neobrátí se svět náhodou? Co když je teď najednou země oblohou? Vždyť mám přece hvězdy přímo pod nohama! Nedokázal jsem se od té myšlenky odtrhnout. Konečně se můj svět ustálil a já se odvážil odpoutat svůj pohled od oranžové země, co bývala oblohou. Hleděl jsem přímo před sebe, na siluety budov, na ty ostře černé bloky na oranžovém plátně přímo zpod ruky šíleného umělce. Nejvíce mě však upoutala osoba, co svým zjevem ničila umělcův záměr blokovitosti a bezostyšně dominovala horizontu.

Seděla na zábradlí a pohupovala bosýma neopálenýma nohama. Zlehka se usmívala a hleděla vzhůru. Noc byla tak horká, že se ani v minišortkách a tílku nemusela třást zimou. Vlasy jí poklidně splývaly až kamsi pod zábradlí, v bezvětrí s nimi nemohlo nic pohnout. Seděla tam zdánlivě netečně, jediný kámen uprostřed valící se řeky světla.

Náhle však s lenivou grácií kočky otočila hlavu a zahleděla se přímo na mě. Oči měla bledé a nevýrazné. Chyběla jim jiskra i barva, zůstalo jenom odevzdání. V jistém slova smyslu jsem se díval sám na sebe, stejně jako každé zrcadlo či výloha i ona možná jen odrážela můj obraz. Přesto ale bylo zvláštní objevit ten pohled v cizích očích.

„Asi bude pršet,“ poznamenala a pokývla směrem k mrakům, co se líně povalovaly po oranžové zemi nebes. Znělo to cize a nepatřičně jako většina začátků konverzací s neznámými lidmi, ale skrývalo to víc. Byla to jedna z vět, které nepotřebují odpověď, jenom publikum. „Na tom nezáleží,“ neodpusťil jsem si. Ušklíbla se, jako bych právě řekl jakýsi soukromý vtip, a ten úšklebek jí na vteřinu změnil tvář. Na chvíli se zdála téměř šťastná. S další vteřinou se se znovu zahleděla za obzor, nepohnutě jako socha.

Jak se otáčela zpět zachytil jsem záblesk třpytivého nápisu na jejím tričku: Angel. O té skupině jsem už pár let neslyšel. Přehnali se jako letní bouře, v jednu chvíli tady

a pak zase pryč. Jejich přítomnost je na chvíli tak intenzivní, že se dá sotva snést a pak s lusknutím prstů zmizí. Pamatuji si, jak lidé strhávali plakáty vylepené na ulicích a nosili je domů, aby si nemuseli kupovat ty předražené v obchodech. Už tři roky po nich neštěkl pes, i oni zapadli do bažin velkoměsta.

Most pod nohama konečně získal zpět svou pevnost, alespoň částečně. Zdráhavě jsem vykročil kupředu. Doma mě čekala postel a sprcha. Chtěl jsem vypadnout z tohoto místa, které mě nutilo přemýšlet o životě. Mimi by se mi kvůli tomu smála, poukázala by na paradox toho, jak moc mě přitahuje to, čemu se chci vyhnout. Mimi, už jsem ji dlouho neviděl... Přestože jsem neustále čekal, kdy se most znovu zhoupne, podařilo se mi ho překonat, aniž by se tak stalo. Došel jsem na konec. Ulice se přede mnou rozbíhaly do pěti směrů jako pavučina. Zastavil jsem se. V zádech jsem cítil pohled těch nevýrazných očí a jejich zoufalou výzvu k tomu, abych se otočil a něco udělal, abych ještě pár minut počkal, abych jí řekl, ať neskáče. Zhluboka jsem se nadechl a pokračoval dál, protože jsem věděl, že se obloha stala zemí a zem oblohou, a tak na ni ta dívka, můj padající anděl, nemohla dopadnout.

Petra Nosková, septima



Ilustrace: *My neon choice*, P. N.

Perly sviní(m) menu:

Roleček

(velmi silně perlivý, jen pro odvážné)

AR: Viděli jste někdy oko krávy? Jaké má nádherné řasy? To je Max Factor 15.

(mluvíme o zobrazení mučení)

AR: Kdo vyrostl na počítačových hrách, toho nějaká paštika z prvních křesťanů nijak nepřekvapí.

AR: Na opravdu důležité věci má být málo času a mají se improvizovat. Třeba taková matematika důležitá není, je na ni hodně času.

AR: Mobily, toť prokletí našeho žití. Mobily a mikrotenové sáčky.

AR: Já po vás nechci informace, které jsem vám říkal!

AR: Kam vás ty rodiče berou? Alespoň jedny prázdniny v opukovém lomu...

AR: To si můžete vybrat: funkcionalistickou vilu, nebo si zajet do Dachau...

AR: Dva největší škůdci evropské architektury: luftwaffe a Le Corbusier.

AR: To není nábytek, to je barák.

AR: Já jsem se neptal na věci, které se mohou a nemohou. Já jsem se ptal na váš život!

AR: Máme etiku a politiku, začneme politikou. Etika je...

AR: Kdybyste si píchali pervitin, tak neřeknu, ale mobil...

A.R.: Pokud nemůžete usnout, doporučuji rohypnol. Nebo citáty Mao Ce-Tunga.

A.R.: Dáme si něco jako best-of Konfucius.

Fišerová

(silně perlivá)

K.F.: Vy si nosíte do školy pětikilovou knihu, abyste měl na čem psát?

J.K.Z.: Ne, já si ji nechávám v lavici, nejsem úplně blbej.

K.F.: Tak to je dobře.

M.K.: Zajímavý je, že všechny cesty nevedou do Říma.

K.F.: Nevedou, třeba já jsem byla v Benátkách.

K.F.: Štěpáne, přestaňte tady hrát divadýlko!

Š.L.: Ale já nehraju divadýlko!

K.F.: Tak jste prostě postiženej.

K.F.: (otevře dveře a vidí M.A. za katedrou)

M.A.: Tady mám teď hodinu já.

K.F.: Takže mám volno? Yes! (radostný výskok)

K.F. (k J.S.): Honzo, vy jste lepší na svaly, nebo na hlavu?

(J.S. vyrušuje)

K.F.: Honzo, já vím, že vy už to tu máte za pár, ale stejně...

(mluvíme o učebních blocích na příští rok)

K.F.: A kdo z vás jde příští rok na matiku? (lidé se hlásí) Cože ani jedna holka?! A co vy, Péťo? Vy si asi berete biologii a chemii, že?

P.N.: Já jdu na společenské vědy...

K.F.: COŽE? Byla jste střízlivá, když jste to psala?

Hrdinová

(perlivá)

(prezentace o bakteriální nákaze jabloní)

V.G.: Tato nemoc se přenáší poměrně hmyzem (...), postihuje jabloně a jiné hrušně.

A.H.: A jaká preventivní ochrana se proti této nákaze používá?

V.G.: Preventivní ochranou je vykáčet celý sad.

AH: Radši mě dneska neposlouchejte.

AH: No, já vůbec nevím, co vám mám říkat.

AH: Já mám zítra test, takže se víc soustředím na něj než na vaši hodinu.

Dále na skladě:

Škrášek

(téměř neperlivý)

(přijde do knihovny)

P.Š.: Dobrý den, já tu mám k vyzvednutí nějaké knížky.

J.H.: A vy tady taky učíte?

P.Š.: Ano, já tu mám seminář práva.

J.H.: No vidíte, já vás tipla na horolezectví.

Uhlíř

(velmi lehce perlivý)

Š.U.: Tam je tolik posunů, že violisti blejou na hřbitově.

Š.U.: Se mě zeptejte, já vám to zakážu.

Haláček

(jemně perlivý)

J.H.: Iridium, to je taky drahý jak pr... hodně.

D.P.: Co by se stalo, kdybychom se pohybovali nadsvětelnou rychlostí?

J.H.: Bylo by to kůl.

(lehce zpolíčkuje **M.K.** z obou stran sešitem)

M.K.: Vy mě pasujete na rytíře?

J.H.: Dejte si bacha, abyste nedostal Řád neomluvené hodiny.

Bukovský

(téměř bez bublinek)

J.B.: Vy děláte zvuky jak souložící ovce.

Limitovaná edice:

Hillová

(velmi jemně perlivá)

L.H.: Můžete auch piškvorky spielen!

L.H.: Wie heißt seine Eltern?

V.M.: Nein, ich habe keinen Bruder.

L.H.: Když jsem byl poprvé sám doma,

Janichová

(téměř bez bublinek)

M.J.: ... a v tom tkví výzkumy palivářských koncertů.

Arnot

(velmi jemně perlivý)

FB: Pokud by nebyl holocaust, setkávali bychom se s tím více?

MA: S čím myslíte?
S antisemitismem?

FB: No, s Židy.

M.A.: Už máte hodně pravdu.

M. A.: Co zlomilo Ludvíkovi XVI. vaz?

V. Š.: Gilotina.

Toegel

(jemně perlivý)

V.V. (po prázdninách): Máte pro nás prosím ty testy?

D.T.: Já se hrozně omlouvám, ale já jsem prázdniny co se týče školy úplně zardil.

J.Z.: Já jsem se chtěl jenom zeptat, kdy budou opravený ty testy.

D.T.: No to je teda racionální ťafka, tahle otázka.

Fessová

(lehce perlivá)

A.F.: Třídění odpadů v Číně vypadalo dlouhá léta nějak takhle: sklo - plast - malé holčičky.

A.F.: Husák vypsal větší podporu pro děti s větším počtem potomstva.

A.F.: Minule jsme si povídali o... o tom, no... o čem jsme si to vlastně povídali?

(probíráme emigraci a imigraci)

A.F.: Když odejdu z Česka, co jsem?

V.M.: Chytřej člověk.

Valášek

(jemně perlivý)

M.V.: Určitě vám něco jde.

J.S.: Ne.

M.V.: Máte domácí zvíře?

J.S.: Ne.

M.V.: Máte koberec?

J.S.: Ne.

M.V.: Máte poličku na knihy?

J.S.: To jo.

M.V.: Tak vám jde aspoň utírání prachu.

Š.L.: (čte báseň o tom, jak **M.J.** rozbili stan)

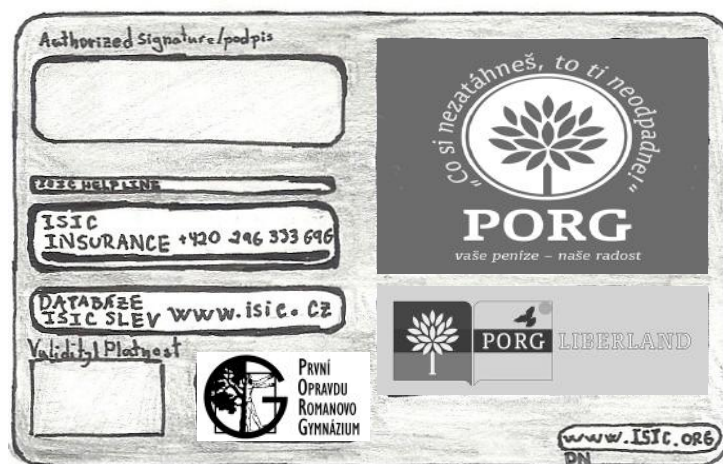
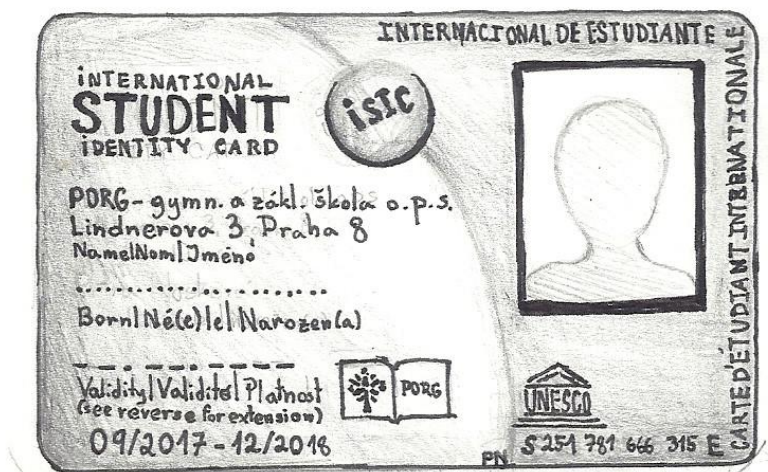
M.V.: Tyčka praskla, dveře letí, Magda vchází do dveří!

(mluvíme o *Audien-ci*)

M.V.: Někdo v recenzi psal, že mu bylo velmi nepříjemné množství piva, které se tam vypije.

No ISIC? No problem!

Nemáte ISIC? Vytvořte si ho s námi! Zaručeně funkční! Stačí jen vystříhnout a nalepit!



Porgazeen 67: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Adam, Mikuláš Fantys, Tereška Fremundová, Otto-A. Goldflam, David Chytil, Kačka Kubicová, Honza Macek, Petra Mikolášová, Petra Nosková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Vojtěch Voska, Kristýna Zatloukalová

Sběrači perel: Klára Šimonová, Petra Nosková, Lukáš Svoboda, Filip Miškařík, Vojtěch Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Petra Nosková, Pepa Hanzlíček

Titulní strana: Eliška Hachová

Šéfredaktor: Otto-A. Goldflam

Sazba a grafická úprava: Petra Nosková

Korektura: Dominika Hermanová, Petr Jakubčík, Kačka Vystavělová, Verča Šritterová, Lukáš Svoboda, Mikuláš Adam, Karolína Silberová

Náš ajiťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: goldflam@porg.cz

Cena: 30 ká čé

Náklad: 170 ks